

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2023

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunuş Dr. Müren Beykan **7**

2023 Ödüllü Öyküler

Bir Aile Fotoğrafı Ayşe Nihan Sert **14**

Hurdalık Elfida Birgül **23**

Gün Işığı ve Ay Parlıtısı Zeynep Kaynar **30**

2023 Dikkati Çeken Öyküler

Mogi'nin Denizci Şapkası Azra Halıcı **38**

Ev Duru Adıyaman **45**

Kalimbama Düşen Mavilik İrem Beyaz **48**

Her Kalpte Başka Mayra İpekçioğlu **56**

Boyacı Çocuk Mehmet Çınar DüNDAR **60**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Günişığı Kitaplığı'nın, 2011'den beri her yıl düzenlediğı Zeynep Cemali Öykü Yarışması, 13. yılını geride bıraktı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve 2009'da aramızdan çok erken ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilköğrençliğe adım atan çocukları edebiyata yakınlaştırıyor, geleceğın yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan seçici kurul her yıl değışiyor. Yarışmanın teması, Zeynep Cemali'nin artık birer klasik sayılan roman ve öykü kitaplarından o yıl için seçilen bir cümleye dayanıyor.

Yarışmanın 2023 teması "sevinç" için öykülere kılavuzluk edecek cümle, Cemali'nin *Ballı Çörek Kafeteryası* adlı romanından: "Atışmalara şen kabakbalar eklendi."

Gençler, öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut, cesaret, adalet, dayanışma, kararlılık, yalan, çocuklukta özgürlük, doğa sevgisi ve uzay temalarında yazmıştı. ■

Sevinci günlük yaşamda, sevdiklerimizde aramalı diyor genç öykücüler...

Dr. Müren Beykan

Öyküleriyle ve romanlarıyla edebiyatımızda iz bırakan sevgili Zeynep Cemali'ye, adını taşıyan bu öykü yarışmasının 13. yılında yeniden ve yeniden sevgi selamımızı sunuyoruz. İşte bir kez daha, geleceğin öykücülerini keşfetme fırsatı önümüzde. Hep söylediğimiz gibi, gençlerimizin Türkçe'yi en güzel yazması, konuşması, düşüncelerini onunla en güzel ifade etmesi, eğitimciler kadar bizlerin de amacı. Edebiyat dediğimiz bu harika icat hepimizi birbirimize yakınlılaştırıyor, hepimize ve özellikle gençlere kapılar aralıyor.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na 13 yıl içinde, yurdun her köşesindeki 6, 7, 8. sınıflardan 6 bin dolayında öğrenci katıldı. Bunların arasından 46 gencin öyküsü ödüllendirildi; 69 gencin öyküsü de yayımlanmaya değer bulundu.

Bu yıl, 31 ilin çeşitli okullarından 300'e yakın öykü çıkageldi. Temamız, "sevinç"ti. Hepimizi kedere boğan büyük depremler yaşadığımız 2023, ülkemizin sevinçten yoksun kaldığı bir yıl oldu ne yazık ki. En çok da çocuklar, gençler hissettiler bunu. Yarışmamıza katılan gençler de, sevinç taşan öyküler yazamadılar ama sevincin felsefesine kafa yormuşlar.

Sevinç'i bir öykü kurgusu içinde en iyi anlatmayı başaran öğrencileri belirleyen bu yılki seçici kurulda Aslı Der, Başar Başarır, Haydar Ergülen, Irmak Zileli ve Müren Beykan görev aldı. Yine titizlikle sürdürülen değerlendirmenin ardından 3 gencimizin öyküsü, eşit ödüllendirilmek üzere seçildi, üçünü de ayrı ayrı kutluyoruz. Dikkati

çeken 5 öykü ise, bu kitapçığın “Dikkati Çeken Öyküler” bölümünde yayımlanmaya hak kazandı. Bu kez İstanbul, Samsun, Ankara, Kocaeli ve Isparta’dan gelen bu başarılı öyküler için de gençlerimizi canı gönülden kutluyoruz.

Bu yıl, bilim ve sanat merkezlerinin ilgisi devlet okullarını geçmişti. Özel okullar da yarışmaya ciddiyetle hazırlanmıştı. Kız öğrenciler (208 öykü), delikanlıların katılım sayısını ikiye katlamış ve 6. sınıflar diğer sınıfları geride bırakmıştı (143 öykü). Daha önce yarışmaya katılmış 25 öğrenci, yeni temada da yazmışlardı. En çok öykü yollayan illerse İstanbul (105), İzmir (41) ve Ankara’nın (45) yanı sıra Denizli, Kocaeli ve Sakarya oldu.

“Sağ elinin üstündeki o derin yara izine takıldı gözü. O uğursuz günün hatırasıyla yarası sızlamaya başladı sanki yeniden. Gözlerinin önünden silinmeyen o toz bulutu; un ufak olmuş beton parçalarından, paslı demirlerden, kırık camlardan ve tanınmaz hale gelmiş envaiçeşit eşyadan oluşan o enkaz yığını...”

Sivas’ta, artık 8. sınıf öğrencisi olan **Ayşe Nihan Sert**, ödül kazanan “Bir Aile Fotoğrafı” adlı öyküsünde, deprem felaketinde yitirdiği ailesinin acısını eski fotoğraflarda dindirmeye çalışan kahramanıyla tanıştırıyor bizi. Antikacıları dolaşarak eski fotoğraflar arayan Umur’un hüznünü ve sondaki sevincini bu kadar canlı anlatabilen Nihan’ı yürekte kutluyoruz.

“Herkes bindikten sonra birkaç saniye bekledim ve kapılarımı gıcırtyla kapattım. Vatman Haydar Bey’in dokunduğu bir tuşla, o aşına olduğum duygusuz anons sesi duyuldu: ‘Sıradaki durak: Üniversite.’ Rayda rüzgâr gibi kaymaya başladım. Etrafımı saran yeşil teller de benimle kayıyordu...”

Samsun’da, artık 7. sınıf öğrencisi olan **Elfida Birgül**, ödül kazanan “Hurdalık” adlı öyküsünde, hayli yıpranmış bir metro treninin “zihnine girmiş” ve onun gözlemlerini, kaygılarını ve en sonunda da sevincini dillendirmiş. Okurunu gülümseten Elfida’yı içtenlikle kutluyoruz.

“Sobbet ederek ev yolunun yarısını yürümüşlerdi. Ela dinlenmek için bir banka oturduğunda, kemancı arkadaşı omuzunu çınar ağacına yasladı. Bir yandan ayağıyla ritim tutarken sırt çantasından çıkardığı kâğıttaki notaları okumaya başladı. Mırıldandığı melodiyi ona ayak uyduran Leo, parmaklarını hayali bir piyanonun tuşlarında gezdirmeye başladı.”

İstanbul’da, artık 8. sınıf öğrencisi olan **Zeynep Kaynar**’ın “Gün Işığı ve Ay Parıltısı” adlı öyküsü, gündelik hayatın küçük sevinçleriyle kurulmuş. Bizi, sanatçı olmayı hedefleyen üç kahramanının yalın ama derinlikli dünyasına davet eden Zeynep’i gönülden kutluyoruz.

Sevinç’i bir öykü kurgusu içinde yazıvermek kolay değil elbette. Pek çok çeşidi, farklı duygu tonları ve dışavurumları var. Sık sık da mutlu olmakla, mutluluk duymakla eşleştirilir. Gençler de öyle yapmış, 100’den fazla öyküde mutlu olunca sevinç duymuş, hatta “dört köşe olmuş” kahramanlar.

Bir yandan da, sevinç’in ne olduğunu araştıranlar var. Öyle ki, bazı öykülerde –metni kompozisyona çevirme pahasına– pek çok tanım yapılmaya çalışılmış, farklı farklı sevinçler kurgulanmış: “Bir şey elde ettiğimizde duyulan mutluluk” denmiş, “başkalarına yardım etmenin verdiği mutluluk” denmiş, “sevinç anlıktır, mutluluk süreçtir” diye tanımlanmış.

İstanbul’da artık 8. sınıf öğrencisi olan **Mayra İpekçioğlu**, “Her Kalpte Başka” adlı ilginç öyküsünde tarih boyunca duyulabileceğini düşündüğü farklı sevinçlere değinirken, şöyle demiş mesela: *“Sevincin tek bir anlamı yoktu. O, içimizde biz hissedebildikçe kıpırdanan bir kelebektir adeta. Sadece orada durmuş, fark edilmeyi bekliyordu.”*

Elbette, en güçlü sevinçleri dillendirmek için de çabalamış genç öykücüler: COVID-19 başta olmak üzere kötü hastalıklardan iyileşme, bir doktorun hastasını iyileştirmesi, depresyondan kurtulma ya da depresyonda kurtarma sevinci... en çok okuduklarımız oldu. 10’dan fazla gencimiz enkazlardan kurtulmanın mümkün olmasını dilemiş, kahramanlarını sevinçle kucaklamış.

Daha önce de yarışmamıza iki kez katılan **Duru Zümra Özdemir** (İstanbul'da artık lise öğrencisi) "Yaşamak İçin" adlı öyküsünde, enkaz altındaki Selim'in ve komadaki Aslı'nın kurtuluşlarının sevincine, huzurevindeki Saliha Teyze'nin son günlerini oğlu ve kızıyla geçirmesinin neşesini ekleyerek, farklı sevinçleri yansıtmış.

Aile olmanın sevincini yüceltenler, sevdikleriyle birlikte yaşayabilme mutluluğunun verdiği sevinci öyküleştirenler arasında, Ankara'da artık bir lise öğrencisi olan **Duru Adıyaman** da dikkati çekti. Duru, "Ev" adlı öyküsünde, günlük rutininden bunalmış kahramanını bir kameraman titizliğiyle izliyor ve sonunda yorgun argın akşam sofrasına oturan adam, eşiyile birlikte olabilmenin sevincini duyuyor. Akşam evde buluşma sevincini **Ahmet Kerem Cansever** de (İstanbul'da artık 7. sınıf öğrencisi) "Sevgi Sarmalı"nda öyküleştirmiş; gün içindeki uğraşlarından yorgun aile bireylerini akşam sofrasında bir araya getirmiş.

Aile olmak üzerine farklı bir öyküleme kuran **Mehmet Çınar DüNDAR** da öne çıkanlardan. Ankara'da artık 7. sınıfta okuyan Çınar, "Boyacı Çocuk" adlı öyküsünde, "Sevinç öyle bir duygudur ki dostum, nerede, nasıl ve kimde bulacağımı bilemezsin," dedirttiği sokak çocuğu kahramanına sürpriz bir aile kuruyor. Pek çok yarışmamızda olduğu gibi, bu yılkinde de yetimhane ve yetimlikten kurtulma hayali üzerine en az 9 öykü okuduk.

Hepimizin sevindiği gibi, tatile çıkmanın, denizde maviye bulanmanın sevincini yazanlar da çok olmuş. Bunlardan biri olan **Özge Güneri** (İstanbul'da artık 8. sınıf öğrencisi) "Sevinçliyim, Çünkü" adlı öyküsünde trafik kazasından kurtulma sevincini işlerken, kahramanına "bedeninin sevinç duymayı özlediğini" düşündürmüştü!

Kocaeli'nde şimdi 8. sınıfta okuyan **İrem Beyaz**'sa, "Kalimbama Düşen Mavilik" adlı dikkati çeken öyküsünde, köyünün dağlarını bırakıp kente yerleşmek zorunda kalan kahramanını tatilde memleketine göndermiş, ona yeşili ve hep izlediği kartalı yeniden görme sevinci yaşatmış.

Yarışmamızın öykü kahramanları, en büyük sevinci sürpriz doğum günü partilerinde yaşamış. Şaşırtıcı sayıda "sürpriz parti" öykü-

sü okuduk. Hep unutuldu sanıp üzülmeler, sonra sürprizin coşkusıyla gelen sevinç! Tabii, bayram sevinçlerini yazanları da anmalıyız, büyük küçük sevenlerin, sevilenlerin buluşması, çocukları da, gençleri de ayrı duygulandırıyor mutlaka.

Yarışma kazanmanın sevinci atlanmamış, 10 öyküde yarışma heyecanını ve başarı sevincini okuduk. Ama bir öyküde öyle tatlı bir sevince rastladık ki, gülümsetti: Çikolatanın verdiği neşe! Yoksul bir çocuk için özlemle beklenen bir sevinç olarak yer bulmuş öyküde.

Kayla Liv Saydon da (İstanbul'da artık lise öğrencisi), bir meydan saatini, engelli bir genç kız ve küçük bir oğlanla bir araya getirdiği "Bir Umut Hikâyesi" adlı öyküsünde, hem babaya kavuşma hem de bir külâh dondurma sevincini harmanlamış.

Bir ağacın onu duyabilen bir çocukla arkadaş olma sevincini yazan **İlgin Ayan** (Bursa, Mudanya'da artık 8. sınıf öğrencisi) "Yalnız" adlı bu öyküsünde, doğanın da sevgiden, sevinçten etkilendiğini yansıtmış: "Bu sevinç dalgası bana o kadar iyi geldi ki iyice büyüdüm. Dallarım uzadı, yapraklarım daba yeşil daba canlı oldu."

İsparta'da artık lise öğrencisi olan **Azra Halıcı** da, dikkati çeken "Mogi'nin Denizci Şapkası" adlı öyküsünde yoksul bir çocuğun bahçelerindeki ağaçla dostluğunu anlatıp, kahramanına en sonunda, "Evimizdeysek mutluyuzdur ama sevdiklerimizle berabersek o zaman sevinç tam anlamıyla bizi bulmuştur," dedirtmiş.

Tarihsel öykülere emek verenleri ayrıca kutlamak gerek, araştırarak yazmışlar. 11 öyküde savaştan galip çıkma sevinci ve savaştan eve dönüp sevdiklerine kavuşma sevinci dramatik kurgularla anlatılmış. 100. yıl sevincini yazanlardan İstanbul'dan **Kuzey Songür**'ün (artık 7. sınıfta) "Üç Fedai, Bir Lider" ve Manisa'dan **Öykü Naz Ak-yüz**'ün (artık 7. sınıfta) "Minik Kalbin Yüzyıllık Sevinci" adlı öyküleri anılmaya değer. **Beril Sarıkaya** ise (İstanbul'da artık 7. sınıfta) "Umudun Meyvesi" adlı öyküsünde, kız kahramanını erkek kılığına sokarak iki sevdalıyı Çanakkale Savaşı'na birlikte yollamış, Atatürk'le tanıştırmış, savaşın acılarının ardından büyük zaferin coşkusunu yaşatmış. Ayrıca, Atatürk'ün anıldığı 9 öykü daha yazılmış.

Okurken gülümseten en ilginç öykülerden biri "yetişkinlere se-

vinç duyma dersi” vermeyi düşünen **Elif Bayram**’ın (İstanbul’da artık 7. sınıf öğrencisi) “Mutluluk Okulu” adlı öyküsüydü. Elif, öyküsünü, böyle bir okulun bir an önce açılması ve yetişkinlerin de çocuklar gibi sevinç duymayı, mutlu olmayı, hayattan keyif almayı “öğrenmesi” dileğiyle noktalamış. Anne babanın işkolikliğinden yakkınan öykü kahramanlarını da anmadan geçmeyelim.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2024 teması da belirlendi. Bu sefer, sevgili Zeynep Cemali’nin *Çılgın Babam* adlı öykü kitabından yola çıkarak, “macera” temalı öyküler bekleyeceğiz. Gençlerin hep yazmak istedikleri ve her temada da illa ki yolunu bulup daldıkları bir konu. Üstelik şimdi dolu dizgin maceraya atılabilirler. Seçici kurulunda Doğu Yücel, İrem Uşar, Mehmet Erkurt, Sevin Okyay ve Müren Beykan’ın görev alacağı, raportörlüğünü Hande Demirtaş’ın üstleneceği 14. yarışmanın öykülerini şimdiden hevesle beklemeye başladık bile.

Cumhuriyet’imizin 100. yılını neşeyle kutlayarak noktalayacağız bu yılı: 29 Ekim 2023 kutlu olsun tüm ülkemize. ■

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

2023 teması
SEVİNÇ

*“Atışmalara şen
kabhahalar eklendi.”*

Zeynep Cemali’nin *Ballı Çörek
Kafeteryası* kitabından
tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Aslı Der
Başar Başarır
Haydar Ergülen
Irmak Zileli
Dr. Müren Beykan

Memleketin güncel meselesini bireysel çerçeveden, güçlü bir kurguyla aktardığı ve okuru çok hüznünlü bir yolculuğa çıkardıktan sonra sevinçli bir sonla buluşturduğu için...

Ayşe Nihan Sert

7. sınıf öğrencisi
Sivas, Cumhuriyet
Üniversitesi Ortaokulu

“Bu öyküyü yazdığım sıralarda hepimiz sevinç duygusundan öylesine uzaktık ki, kendime sürekli şu soruyu sordum: Yıkılmış hayallerin, yok olmuş umutların, yitirilmiş gülümsemelerin sahipleri için sevinç nasıl mümkün olabilir; bütün geçmişini yitiren bir insan geleceğe neyle bağlanır? Yazdığım öyküde, birkaç ay önce yaşadığımız deprem felaketinin ardından zihnimde büyük bir yer edinen bu sorunun cevabını aradım. Böylelikle bu ödülü kazanmama imkân sağlayarak bana büyük bir onur bahşeden Umur Bey’in hikâyesi doğmuş oldu.

Bu denli nitelikli bir yarışmada ödüle layık görülen bir hikâye yazabilmiş olmak, benim için tarif edilemez bir his. Bana bu imkânı veren herkese sonsuz teşekkürlerimle...”

BİR AİLE FOTOĞRAFI

Yorgundu. Dalgın dalgın yürüyor, her gün geçtiği taş döşeli sakin sokaklardan kafasını bile kaldırmadan ilerliyordu. Öylesine ezberindeydi ki bu sokaklar, caddeler, evler, dükkânlar... görmeye gerek duymuyordu. Gözlerini yerden kaldırmadan tek katlı kerpiç evlerin, henüz gelen sonbaharla solmaya başlamış yol kenarındaki pembeli beyazlı çiçeklerin, kızaran yapraklarıyla kırık taş duvarları saran devasa sarmaşıkların süslediği bu küçük mahalleyi diğerinden ayıran uzunca merdivenden indi. Önündeki yol ayrımından tereddüt etmeden sağa saptı ve iki tarafı küçük dükkânlarla dolu bir sokağa girdi. Birinin önünde durdu.

Dükkânın girişinde, ardıçtan yapılmış büyükçe iki dikdörtgen saksı ve içlerinde sonbaharın henüz solduramadığı güzel kokulu birkaç kadifeçiçeği vardı. Bu küçük dükkân, yatay yerleştirilmiş ağaç gövdelerinden yapılmıştı. Girişin her iki yanındaki geniş kütükler üstüne kazınan şekiller öylesine karmaşık ama aynı zamanda da öylesine simetrik ve kusursuzdu ki, insanda büyük bir hayranlık uyandırıyor. Fakat o şu anda bun-

ların hiçbirini görmüyor, fark etmiyordu. Yalnızca alışkanlıklarının yardımıyla ilerliyordu.

Dükkânın kapısını itmesiyle küçükçe bir çanın şingirdaması bir oldu. Bir anda kendine geldi ve ifadesiz yüzü, şaşırان gözleriyle canlandı. Bu küçük çana bakakalmasının nedeni antikaacı arkadaşının bu çanı yeni taktığını düşünmesiydi muhtemelen, çünkü daha önce kapının üstünde bir çan anımsamıyordu ya da unutmak istedikleriyle fazlasıyla dolu olan hafızası onu yanıltıyordu. Çanın neşeli sesi onu kendine getirdi ve yola çıktığından beri belki de ilk defa etrafına dikkat ederek dükkâna girdi.

Ahşap döşemeli, loş ışıklarla aydınlatılan, küçük ve insana güven veren bir dükkândı burası. Yürüdükçe, yıpranmış döşemeleri insana tuhaf bir biçimde huzur veren gıcırtilar çıkarıyordu. Duvarlarında gaz lambaları, sedef kakmalı ve işlemeli ahşap raflar, askılıklar, anahtarlıklar asılıydı. Uzun ve geniş ardıç kitaplıklar üstüne özensizce ve belli ki aceleyle dizilmiş metal çerçeveli küçük tablolar, çeşit çeşit halılar, değişik desenlerle işli keçe kilimler neredeyse her yeri kaplamıştı. Durduğu yerin tepesinde, tavandan sarkan devasa metal avizeleri gördüğünde ani bir hareketle geri çekildi. Sonra, yaptığı tuhaf hareketi gören oldu mu diye etrafına göz gezdirdi. Neyse ki içeride ondan ve işleriyle fazlasıyla meşgul olduğu için ortalıkta görünmeyen arkadaşından başka kimse yoktu.

Komodinin üstündeki küçük masa lambaları gözüne daha makul ve şirin geliyordu şimdi. Komodine yaklaştı ve üstünde birbiriyle alakasız birçok şey gördü. Aralarında ona annesini hatırlatan yeşil metal bir çaydanlık buldu. Ne güzel olurdu annesinin sabah çayları, bütün aileyi buluşturan kahvaltı sofraları, annesiyle babasının o tatlı sohbetleri, neşeli atışmaları...

Anılarından uzaklaşmak için kafasını çevirdiği rafta kemik gözlükler, pirinç şamdanlar, tam ortalarına çizilmiş mavi menekşe desenlerinin süslediği geniş, yayvan tabaklar vardı. Bu rafın

altında duran komodin de ilkinin aynısıydı. Belli ki takımdılar. Hiç ilgisini çekmediği halde bu takımın diğer bir parçası olan büyük şifoniyeri de biraz ileride, yeşil metal çiçekliklerin hemen yanında buldu. Şifoniyerin çekmecelerini açmak için tuhaf ve karşı konulmaz bir istek duydu nedense. İki eliyle beyaz porselen kulpları tuttuğu sırada şifoniyerin üstüne oturtulmuş pirinç çerçeveli aynadaki aksini gördü. Kulpları bıraktı ve bir süre kendini seyretti.

Eskiden, daha gençken de böyle uzun uzun seyrederdi kendini aynada. Siyah dalgalı saçlarını düzeltir, başını sağa sola çevirerek yüzünü inceler ve hoşnutlukla gülümserdi aynadaki yansımalarına. Fakat ne zamandır dayanamıyordu kendini görmeye. Gençliğini henüz gençken yitirmişti, bütün her şeyiyle birlikte. Yüzünde, gözlerinde hoşnutluktan eser yoktu. Torbalanmış gözkapakları, ardında korkuyla gizlenen, onlara uzun uzun bakmadan da cazibesine yenik düşürebilecek kadifemsi, yeşil gözlerini sanki her an gerçekleşebilecek korkunç bir felakete karşı neredeyse yarı yarıya kapatmıştı. Bir zamanlar ne cesurdu o gözler, ne kadar aydınlıktı. Şimdi ise yorulmuş bir kalbin isyanlarıydı; sessiz çığlıkları, umutsuz yakarışlarıydı onlar. Kırışıklıklarla dolu esmer teni parlaklığını yitirmiş, tıpkı gözleri gibi solmuştu. Henüz ellilerinde olmasına rağmen sırtı, üstüne binen yüklere dayanamayıp kamburlaşmıştı.

Kendini daha net görebilmek için aynanın tozunu silerken, zayıf, damarları çıkmış, derisi kırışmış ellerine baktı. Sağ elinin üstündeki o derin yara izine takıldı gözü. O uğursuz günün hatırasıyla yarası sızlamaya başladı sanki yeniden. Gözlerinin önünden silinmeyen o toz bulutu; un ufak olmuş beton parçalarından, paslı demirlerden, kırık camlardan ve tanınmaz hale gelmiş envaiçeşit eşyadan oluşan o enkaz yığını...

Günlerce beklemişti enkazın başında. Biri yakarışlarını işitsin diye sayısız kere seslenmişti. Ancak kimse karşılık vermemiş-

ti, giderek titreleşen, umutsuzlaşan haykırılarına... Sevdiklerinin canından ümidi kesince de, hiç değilse onlara ait ufacık bir hatıra bulabilmek umuduyla harap olmuş evinin kalıntılarını kaldırmış, tozlarını eşelemişti günler boyu. Şu yığının altından annesinin yeşil şalı çıksaydı ya da babasının bir kitabı, kardeşinin en sevdiği kırmızı kamyon ya da güzel, mutlu aile fotoğraflarından biri! Fakat hiçbir şey bulamadı; bu gri toz bulutu bütün hayatını ve sevdiklerini yutmuş, bir zamanlar sahip olduğu hayata dair ufacık bir iz bile bırakmamıştı.

Aynanın karşısında dalıp gitmişken arkadaşının yansımasını görerek kendine geldi.

“Hoş geldin Umur,” dedi Salih.

“Hoş bulduk.”

Sıcak bir selamlaşmadan sonra Salih, onu çay içmek için ikna etmeye çalıştıysa da kabul ettiremedi.

“Tatlı dilin bu sefer işe yaramayacak,” dedi Umur. “Çok kalmayacağım.”

“Öyle olsun.”

“Yeni mallar almışsın.”

“Evet. Bir bilsen ne kadara patladı. Her şeyin fiyatı uçtu gitti vallahi. Hiçbir şey eskisi gibi değil artık.”

“Evet, değil,” dedi Umur, düşünceli olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

“Eee, ne aramıştım?”

“Farklı cevap alma umuduyla her gelişimde sorarsın. Bilmez misin ne aradığımı?”

“Bilirim, bilmez olur muyum? Ama bu sefer elimde istediğin gibi bir şey yok.”

“Bu kadar yeni eşyanın arasında bir tane bile yok mu gerçekten?”

“Bir tanesi işini göreceksin bir daha bakayım da gönlün olsun. Hatırladığım kadarıyla yeni eşyaların arasında bir tane ola-

caktı,” dedi Salih ve dükkânı dolaşmaya başladı. Bir süre sonra karanlık köşelerden birine özensizce fırlatılan kutuyu buldu. Kutuyu kurcalamaya, ince ve kararmış tozlu elleriyle dibini yoklamaya başladı. Büyük uğraşlar sonunda çerçevesi hafifçe ayrılmış bir fotoğraf çıkardı. Kenarları paslanmış, sanki içindeki suretlerle birlikte çürümeye yüz tutmuş, küçük bir fotoğrafı bu.

“İşte buldum. Al,” dedi Salih ve fotoğrafı Umur’a uzattı.

Umur bir süre dalgın ve hüzünlü bir edayla elindeki fotoğrafa baktı. Sonra, “Bir tek bu mu var?” diye sordu.

Salih, içini kaplayan acıma duygusunu belli etmemeye çalışarak, “Evet, şimdilik sadece bu var,” dedi teselli edici, yumuşak bir ses tonuyla.

“Eh ne yapalım, sağ olası,” dedi Umur. Kısa bir süre daha havadan sudan konuştuktan sonra vedalaşıp ayrıldılar.

Akşam çökmek üzereydi. Umur, evine giden yokuşa yöneldiği sırada birden durdu. Geri döndü ve bir alt sokaktaki diğer bir arkadaşının çok daha küçük, mütevazı dükkânına doğru adımlarını hızlandırdı. Ona pek sık uğramazdı, ilgisini çeken şeyler de pek bulunmazdı orada, hele eski aile fotoğraflarına hiç rastlamamıştı. Yine de nedenini bilmeden adımlarını sıklaştırdı. Yol uzun değildi ama onun bir dakika daha ayakta durabilecek gücü yoktu. Sabahtan beri çarşı pazar demeden boş boş dolanmış, bu saate dek vakit öldürmüştü. Böylelikle ne kadar kaldığını hemen hemen kestirebildiği ömrünün bir gününü daha tüketmişti. Sık sık soluğu kesiliyor, sanki bedeniyle birlikte ruhunun ağırlığını da taşımak zorunda olan titrete bacakları onu ayakta tutamıyordu. Ancak, yolundan dönmeden dükkâna ulaşmayı başardı.

Arkadaşı İlyas onu kapıda görüp heyecanla seslendi: “Umur, ben de sana ulaşacaktım. Gel hemen, gir içeri!”

“Hayırdır inşallah,” diyerek soluk soluğa içeri girdi Umur.

“Gel hele, gel hemen, oturuver şöyle. Bak ne diyeceğim sa-

na; geçen haftaydı sanırım, ilk kuşak gurbetçi aileler üzerine araştırma yapan bir hocanın arşivi geçti elime. İçinde istemediğin kadar fotoğraf var, çoğu da aile fotoğrafları.”

“Gerçekten mi?” dedi Umur, heyecandan titreyen bir sesle. Yıllardır biriktirdiği aile fotoğraflarının her birindeki yüzleri artık ezberlemiş, her aileye kendince bir öykü yakıştırmış, her birinde yitirdiği ailesinden bir parça aramıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordu yeniden.

“Evet, dur getireyim,” dedi İlyas. Bir süre sonra da, elinde tuğla kalınlığında bir fotoğraf albümüyle geldi.

“İşte bak, hepsi burada.”

Umur, heyecandan terleyen ellerini albümün kalın, tozlu kapağına uzattı. Soluğunu tutup içini açtı. Gözlerini bir an bile kırpmadan fotoğraflara uzun uzun baktı. Sanki ilk ve son bakışymış gibi, sanki bir daha bakamayacakmış gibi baktı. Her fotoğrafa dakikalar ayırıyor; fotoğraftaki çehrelere, kıyafetlere, evlere, duvarlara asılan tablolar, parkelere kadar her şeye bakıyor, bir diğerine geçerken adeta tereddüt ediyordu. İlerledi, ilerledi. Ta ki, arkası dönmüş, ters duran bir fotoğrafa gelene kadar. Düzünü çevirmek için elini fotoğrafa uzattı ve artık silinmeye yüz tutmuş bir yazı gördü. Başını iyice eğerek uzun uzun baktı yazıya. Okumaya çabaladı.

“Ne yazıyor?” diye sordu İlyas merakla.

“A... Almanya’daki Ab... lam Nuran’a Sevgilerle,” dedi Umur. Sonra kısık ve düşünceli bir sesle kendi kendine tekrarladı. “Almanya’daki Ablam Nuran’a Sevgilerle...”

Saniyeler durdu. Umur nefes almıyordu adeta. Hareket etmiyor, konuşmuyordu. Yalnızca fotoğrafın arkasındaki yazıya bakıyor, bakıyor, tekrar bakıyordu. Tanımıştı onu. Babasının el yazısını tanımıştı. Bu mümkün müydü? Bu fotoğraf gerçekten olabilir miydi?

“Umur, neyin var? Umur? Umur, beni duyuyor musun?”

Kolunun altına sıkıştırdığı, Salih’ten aldığı çerçeveli fotoğrafı, gözlerini elinde tuttuğu fotoğraftan ayırmadan ölü bir hareketle köşeye koydu. Fotoğrafın yavaşça düzünü çevirdi ve dehşeti ikiye katlandı. Soluğu tıkanmış, kalbinin sesi bütün bir dünyayı doldurmuştu sanki.

İşte oradaydı herkes! Annesinin tebessüm eden yüzüne baktı. Öyle içten gülümsemişti ki, etrafına ışık saçıyordu adeta. En sevdiği yeşil şalı, siyah saçlarının bir kısmını açıkta bırakacak şekilde dolamıştı. Açık pembe, çiçek desenli elbisesini tanıdı hemen. Küçük kardeşi, annesinin hemen yanında duruyor fakat objektife değil, dikkatini çeken başka bir şeye doğru bakıyordu. Babası aşağıya sarkmış bıyıklarının altından söylenirken yakalanmıştı. Belli ki kardeşi kızdırmıştı onu. Hafiften kırılmış saçları arkaya doğru taranmıştı. Üstünde, çizgili, gri bir takım elbise vardı. Ablasının mezuniyeti için alındığını anımsar gibi oldu. Boynuna asılı duran stetoskopuyla, beyaz doktor önlüğüyle ablası, babasının önündeydi. İnce dudakları bir zafer ifadesiyle kıvrılmış, neredeyse kulaklarına varmıştı. Kıvrık siyah saçları topuz yapılmıştı. Önlüğünün altından görünen özenle seçilmiş kırmızı elbisesi, esmer tenine aydınlık getirmişti. İşte kendisi de oradaydı. Hepsinin en önünde, kardeşinin elini tutmuştu. Bıyıkları terlememiş on dört, on beş yaşlarında bir çocuktü. Mavi düz bir gömlek giymiş, saçlarını tıpkı babası gibi geriye doğru taramıştı. Yüzü, kocaman bir gülümsemeyle muzipçe parlıyordu.

Bir anda, kardeşinin dikkatini dağıtıp babasının kızmasına neden olanın kendisi olduğunu anımsayarak gülmeye başladı. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzü, talihin karşısına çıkardığı bu aziz lütufla aydınlanmıştı.

Nihayet, İlyas’ın ısrarlı sorularını, hiç bu kadar iyi olmadığını söyleyerek yanıtladı ve içinde bulunduğu durumdan beklenmeyecek kadar büyük bir sevinç içinde, aceleyle dükkândan çıktı. Diğer fotoğrafların tamamını orada bırakmış, yalnızca ken-

*Cansız bir nesneyi
konuşturarak, insana dair
evrensel bir derdi irdelerken
başkasının yerine geçme
becerisi göstermesi nedeniyle...*

Elfida Birgül

6. sınıf öğrencisi
Samsun, Atakum Bilim
ve Sanat Merkezi

disine ait olanı almıştı. Yıllardır hatırlayamadığı yığınla anı sevinçle başını uzatıyor, ailesinin artık unutulmaya yüz tutmuş suretleriyle birlikte yeniden canlanıyordu zihninde. Sanki bunca yıl, kurtarıcıları olan onu beklemişlerdi. Yeniden tamamlanmak için, aileden geriye kalan son kişinin onları hatırlamasına ihtiyaçları varmışçasına onu beklemişlerdi. Mutluydu. Mutluydu çünkü kalbinden hiçbir zaman silinmese de zihninden silinen o suretler yeniden canlanmıştı. Bu yüce hediye ona yeniden yaşama şansı vermiş, sonsuz bir sevinç bahşetmişti. Elinde tuttuğu fotoğraf, bir zamanlar sahip olduklarının yegâne kanıtıydı.

Koşar adımlarla ilerlerken hava iyice karardığı için artık fotoğrafa bakmaktan vazgeçmişti. Evin kapısına geldiğinde, anahtarları tutan elleri hâlâ titriyordu. İçindeki sonsuz sevinç, geri kalan hayatını sanki bir kandil gibi aydınlatacaktı. ■

“Bu hikâyeyi, ilham perilerimin ortalıktan kaybolduğu bir gün, tramvay durağının karşısındaki bahçede yazmaya başladım. Elvan Öğretmen her hafta olduğu gibi bize bir yazı konusu vermişti: ‘Bir tramvayın hikâyesi’. O gün sadece bir paragraf yazabilmişim fakat sonraki günlerde ilham perilerim onlara duyduğum ihtiyacı hissetmişçesine ortaya çıkıverdiler. Sadece benim duygularımı hissetmemişlerdi aslında, öykümdeki tramvayın utancını, vatmanın bıkkınlığını ve tramvaydaki yolcuların sızlanışlarını da hissetmişler, adeta hikâyeme can vermişlerdi.

Hikâyem seçildiği için çok mutluyum. Hikâyemi ödüle layık gören seçici kurula, beni bu yarışma için yazmaya teşvik eden Elvan Öğretmen’ime ve başta annem olmak üzere, bu süreçte desteklerini benden esirgemeyen aileme çok teşekkür ediyorum.”

HURDALIK

Sabah yedide başlayan yolculuğum ray gıcirtılarıyla devam eder. Gece yarısında uyandırıldığım olur, uyumadan geçen gecelerim de. Çamurlu ayakların her bir adımını minik bir gıdıklamadır benim için. İnsanların yaşam hikâyeleri, hüznü ya da heyecanlı ayırt etmeksizin bende can suyu bulur, paylaşılır. Herkesi dinleyen ben olmama rağmen kimse düşünmez beni. Boyam mı dökmüş, bir yerim mi çizilmiş bilinmez.

Her hayat hikâyesi bende can bulurken, benim hayat hikâyem nerede can bulacak? Planımı yapan mühendisleri, yanımda duran yoksul ray görevlilerini, nadiren durumumu kontrol eden belediye başkanını kime anlatacağım? Hissettiğim duyguları kimlerle paylaşacağım? Bir gün paslı araçların durduğu hurdalığı boylarsam, kim beni anacak? Yalnızlığı, durgunluğu severim fakat hatırlanmamak, sorulmamak da mı sakinlik?

Yağmurlu bir pazartesi sabahıydı. Başlangıç durağımın önünde durmuş bütün acınası halimle yolcuları bekliyordum. Önümde beliren birkaç sersem surat kalbime gömdüğüm umut parçacıklarını gün yüzüne çıkardı. Ama umut parçacıklarının geri

kalbime girmesi –her zamanki gibi– çok uzun sürmemiştir. Yüzlerinde oluşan acıma duygusu saplandı motoruma. Vagonlarıma lağım çukurunu koklamış gibi bakan insanlara alıştım oysaki. Bana doğru çevrilen parmakları görmemiş gibi yaptım ve gülümsedim hepsine. Saçları uçuşanlar, eteği dans edenler burnu havada bir edayla durağı terk etti.

Çoğu ucuz biletlerim için benimle yolculuk yapan bir topluluk kalmıştı geride. Sabahın erken saatlerinde soğuk havayla karşılaşmaktan memnun olmayan suratlarıyla durakta bekliyorlardı. Ağızlarından çıkan buhar havaya karışırken izledim hepsini. Turuncu kıvrık saçlı bir genç kız, yanında duran –kardeşi olduğunu tahmin ettiğim– küçük çocuğa elindeki paketten bisküvi veriyordu. Yaklaşık beş altı kişiden oluşan bir arkadaş grubu ellerindeki telefonlardan elektronik biletlerine bakıyordu. Saçlı sakalı karışmış, entelektüel giyimli bir adam elindeki şiir kitabını çatık kaşlarıyla okuyor, biten her şiirden sonra derin bir soluk alıyordu. Bu yolcuların dışında iki aile, birkaç genç çift ve tek başına duran üç dört kişiden başka kimse yoktu. Yolcu sayım diğer tramvayların sadece yarısı kadardı. Tam bir umutsuz vakaydım.

Yapılan kısa bir anonstan sonra herkes içime doluşmaya başladı. Cam kenarları kapıldı, sıkıntılı nefesler verildi, soğuktan titreyen vücutlar sıcağın etkisiyle gevşedi. Ağırlaşan vagonların yüzünden motoruma ağırlık girdi ve yüzümü buruşturdum.

Her seferinde eskidiğimi hatırlamak beni deli ediyordu. Sanki daha dün fabrikadan çıkmışım gibi hissediyordum günlerin akıcılığı karşısında. Her gün genç ruhumla kalkıyordum fakat insanların acıyan bakışlarının günden güne artması bunu sömürüyordu. Her geçen gün benim için sona daha yakındı ve ben bunu inkâr ediyordum. Hayatımın son zamanları benim için güzel geçmeliydi ama içimi kemiren yalnızlık duygusu bunu mahvediyordu. Keşke elimden bir şeyler gelseydi de gün sonunda

hissettiğim duygular yerini sevilme duygusuna bıraksaydı.

Herkes bindikten sonra birkaç saniye bekledim ve kapılarımı gıcirtıyla kapattım. Vatman Haydar Bey'in dokunduğu bir tuşla, o aşına olduğum duygusuz anons sesi duyuldu: "Sıradaki durak: Üniversite."

Rayda rüzgâr gibi kaymaya başladım. Etrafımı saran yeşil teller de benimle kayıyordu. Yağmur damlaları birer inci tanesi gibi gökten düşerken yolcular konuşmaya başlamıştı bile.

"Kardeşiniz sanırım, çok tatlıymış," dedi kırmızı bereli, yetişkin bir kadın.

Turuncu saçlı genç kız gülümsedi. "Evet, kendisi kardeşim olur. Teşekkür ederiz."

Kızın çekingengliğine ve kibarlığına gülümsedim. Her şeye rağmen erdemli yolcularımın olması beni mutlu ediyordu.

İçimden geçen bu düşünceye inat; en arkada oturan somurtkan bir yaşlı amca, ayağa kalkıp koltuklara tutuna tutuna genç bir adamın yanına dikildi. Kulaklığıyla dinlediği müziğe dalmış olan genç kendisini fark etmeyince sinirlenmiş olacak ki, hidetle omuzuna dokundu.

Genç adam irkilip yaşlı adama döndü ve kulaklığını çıkardı. "Buyur amcacığım."

Yaşlı amca surat ifadesini bozmadan hırıltılı sesiyle konuştu. "Ayaktayım evladım."

Dumura uğrayan genç yerinde kıpırdandı ve sakın kalmaya çalışarak ihtiyara döndü. Genç adam etrafına bakınıp arka koltukları gösterdi. "Arka koltuklar boş amcacığım, oraya geçebilirsiniz. Tramvay çok sallanıyor, dikkat et."

Yaşlı adam önce gencin gösterdiği yere baktı, daha sonra da yüzünü buruşturup önüne döndü. Dilinin ucuna gelen sözleri toparlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Tükürüklerini saçta saçta konuşmaya başladı. "Yok 'Yeni nesil dünyayı kurtaracak!', yok 'Gençlerimiz çok doğru ve bilinçli!' Daha saygıyı öğreneme-

miş çocuğu tramvaya sokuyorlar! Bizim zamanımızda böyle miydi? Paşa dedemiz gelince ilk kim yer verecek diye münakaşaya tutuşurduk. Şimdiki gençler yer vermeye bile yanaşmıyor. Hey gidi günler hey!" Yaşlı amca söylene söylene arka taraftaki yerine geçti. Genç adamsa neye uğradığını şaşırılmıştı.

Bu amca da yeni nesle yüklenen ihtiyarlardan. Aslında onu da anlıyordum. Gençleri –az da olsa– kıskanıyordu, çünkü içinde eskimişlik, eskisi gibi değer görememe korkuları vardı. Gençleri ne zaman görse geçmiş günleri hatırlıyor, bu iki farklı nesil arasındaki değişiklikleri kabul etmekte zorlanıyordu.

Birkaç yolcu genç adamsa yaşlı amcayı izlemiş, ancak daha sonra da herkes kendi işine bakmıştı. Aradan çok geçmedi, bir ses duyuldu. Gıcirtıyı andıran bu ses herkesin tüylerini diken diken ederken bir ses daha doldu vagonlara. Yolcular anlam veremeyen bakışlarla etrafa bakınıyorlardı. Yutkundum. Hayır, kesinlikle şimdi olamazdı. Yarın muayene randevuma gidecektim. Geç kalmış olamazdım.

Gıcirtı sesi şiddetini yitirerek devam ediyordu. Bir yükselip bir alçalan bu sestem rahatsız olanlar kulağını tikamıştı. Fakat şiddetini yitiren yalnızca ses değildi. Anlamadığım bir şekilde hızlanamıyor, tam tersi yavaşlıyordum. Birkaç söylenme sesi duydum. Evet, benim suçumdu. Muayene tarihinden bir ay sonra randevu alıyordum. Ama diğer tramvayların bakıma götürüldüğü, bu nedenle 7/24 dolu olduğum haftaya muayene tarihi koymalarını ben söylememiştim. Daha sonraki haftalarda ise "aklımdan" çıkmıştı.

Giderek yavaşlıyor, hiçbir parçamı hareket ettiremiyordum. Yolculardaki tedirginlik iyice artmıştı. "Hayda!" sesleri, "Öf ya!" seslerine karışıyor, söylenmeler giderek şikâyete dönüşüyordu. Az sonra tamamen durdum. Ne harika!

Karayollarının yanından geçen bir demiryolunda arızalanmışım ve tam iki durağın ortasındaydım. Haydar Bey birkaç

düğmeye bastı ve bıkkınlıkla nefesini verdi. Yolcuların artan gü-rültüsüyle kokpitten çıkıp vagonlara gitti. Herkesi güçlkle sus-turup konuşmaya başladı.

“Sevgili yolcular, lütfen sakın olun. Şimdi teknik servisi ara-yacağım ve yeni bir tramvay getirecekler. Çok hızlı olacakları-na emin olabilirsiniz. Bu arıza için çok üzgünüz. Anlayışınız için şimdiden teşekkür ediyorum.”

Mahcup bakışlarla dışarıya çıktı ve tam önümde durdu. Çok utanmışım. Haydar Bey telefonuna bir numara girip iç çekerek cihazı kulağına götürdü. “Alo? Merhaba Pelin Hanım. Kusura bak-mayın rahatsız ediyorum ama...” Geri kalan konuşmayı dinle-medim. Birkaç dakika sonra telefonu kapatıp cebine koydu ve bana baktı. Yüzündeki ifade, yaramazlık yapan bir çocuğu azar-lar gibiydi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Bakışlarımla dilediğim özrü kabul edercesine gülümsedi sonra. Beş altı dakika geçmişti ki, kula-ğımıza dolan tekerlek sesiyle etrafa bakındık. Hem arkamızdan diğer tramvay hem de yanımızdaki yoldan çekici geliyordu. İki-si de durdu. Çekiciden iki adam inip yanımıza geldi. Birisi uzun boyluydu, saçları hafifçe kırlaşmış, bıyıkları uzamıştı. Diğerisi ise tombul ve kısa boyluydu. Uzun arkadaşına göre daha genç ve neşeli görünüyordu.

Uzun boylu olan, “Merhaba, Selim ben. Bu da Cengiz. Tek-nik servisten geldik,” dedi. Haydar Bey’le el sıkıştılar. “Yolcuları arkadaki tramvaya almamız Haydar Bey. Çekicimiz arızalanan tramvayı gereken yere götüreceğiz. Siz de benimle tramvaya gel-melisiniz.”

Haydar Bey kafasını salladı ve Selim Bey’le birlikte vagonla-rın kapılarını açmaya gitti. Bu sayede yolcular arkadaki tramva-ya geçeceklerdi. Ve beni de hurdalığa götüreceklerdi. Korktuğum sona gelmişim galiba... Gözlerimi kapadım ve kaderime teslim oldum.

“Hey! Ben hırsız olacağım.”

“Tamam. Ben de polisim o zaman.”

“Ben de oynayabilir miyim?”

Gözlerimi açtım. Etrafa bakındım. Yerlerde oyuncaklar, upu-zun bir oyun halısı, iplerle tavana asılmış bulut resimleri vardı havada. Rahatlamışım. Çevreme bakınmaya devam ettim. Etra-fımı saran çitlerin dışında anne babalar duruyordu. Çitlerin için-deki çocuklara baktım. Herkes gruplar halinde oyun oynuyordu. Vagonlarımdaki oyuncaklar her zamanki gibi ellerindeydi. Çocukların atışmasına şen kahkahalar eşlik ediyordu.

Sonradan duyduklarım göre benim bir oyun alanına dö-nüştürülmem fikri teknik eleman Cengiz Bey’e aitti. Beni çok seyrek ziyaret eden belediye başkanı al yanaklarıyla koşa koşa gelmiş, bu fikrin ne kadar hoşuna gittiğinden bahsetmişti. Böy-lelikle hurdalığı boylamaktan kurtulmuşum.

Yaklaşık iki hafta önce hurdalığa gideceğimi düşünüp sızla-nırken asla buralara geleceğimi tahmin edemezdim.

İşte mutluluk buydu! İnsanlar beni seviyordu. Çocuklar her gün etrafımda oynuyordu. Her şey eskisi gibiydi. Aileler yine ço-cuklarıyla güzel anılar biriktiriyorlardı yanımda. Tek değişen şey bendim. Çünkü hayatın sonunu düşündükçe hurdaya dönüştü-ğümü yeni fark etmişim. Ve şimdi o hurdayı temizleme zama-nıydı. ■

*Dünyayı farklı algılayan
kahramanların, müziğin
gücüyüyle duydukları yaşama
sevincini ve ekip çalışmasının
bireyi zenginleştirmesini
özgürce öykülediği için...*

Zeynep Kaynar

7. sınıf öğrencisi
İstanbul, Alev Alatlı Bilim
ve Sanat Merkezi

“Sevinç konulu bir hikâye yazmak sandığımdan çok daha zordu, sevindiğim çok fazla an oldu ve bunların hepsini hikâyeye aktarmaya çalıştım. Yeniden böyle bir öykü yazsam yarışmayı kazandığımı duyduğumdaki heyecanımı da eklerdim. Hikâyeyi yazarken en sevdiğim kısımlar şüphesiz betimlemelerdi; pencereden dışarı bakmak yerine gözlerimi kapatıp kendi hayalimde canlandırdığım ayı ve yıldızları düşündüm. Karakterlerin dış görünüşlerini detaylı olarak anlatmadım çünkü okuyan herkesin zihninde farklı bir görünüm oluşmasını istedim. Kitap okurken en sevdiğim şey olayları kafamda bir tiyatro sahnesi gibi canlandırmaktır, umarım okuyuculara da bu keyfi yaşatabilmişimdir.”

GÜN IŞIĞI VE AY PARILTISI

Kollarını iki yana açarak dönmeye başladı limon sarısı saçlı kız. Kırmızı elbisesinin etekleri uçuşuyor, yüzündeki neşeli gülümsemeyle keman ve piyanonun ezgisine uyum sağlayarak dans ediyordu. Pabuçlarının zemine vurarak çıkardığı sesler heyecanlı bir çocuğun koşuşu gibi hızlıydı. Notalar havada süzülüyor, dinleyenleri sanki bir ayçiçeği tarlasına götürüyordu.

Açık pencereden içeriye, tahta zemine yansımıştı gün ışığı. Kuş cıvıltıları eklenmişti müziğe. Rüzgâr, ağaçları yavaş yavaş sallarken dökülen yaprakların bir kısmı içeri giriyordu. Piyanistin parmakları sanki piyanoyu ürkütüp uyandırmaktan korkarcasına okşuyordu tuşları. Kızaran yanaklarıyla birlikte derin nefes alan kız, reverans yaparak dansını bitirmişti.

Keman yarışmasına hazırlanan Melis ve ona eşlik eden Leo, müziklerini en güzel şekilde ifade etmeyi başarmışlardı. Ela ise arkadaşlarına destek olmaya gelmişti. Her zamanki gibi çalışmayı bitiren üç arkadaş, eşyalarını toplayıp müzik sınıfını terk etti.

Sohbet ederek ev yolunun yarısını yürümüşlerdi. Ela din-

lenmek için bir banka oturduğunda, kemancı arkadaşı omuzunu çınar ağacına yasladı. Bir yandan ayağıyla ritim tutarken sırt çantasından çıkardığı kâğıttaki notaları okumaya başladı. Mırıldandığı melodiyle ona ayak uyduran Leo, parmaklarını hayali bir piyanonun tuşlarında gezdirmeye başladı. Hafif bir meltem eşliğinde gözlerini kapattı Ela, ikisinin mırıltılarını dinleyerek. Yavaşça gözden kaybolan güneş, bulutların arkasından hepsinin sonsuza dek hatırlamak isteyeceği bu ânı izliyordu.

Ela'nın bacağına sürtünen kediyle birlikte mırıltılar kesildi. Leo yemek kabından bir parça peynir çıkararak kediye uzattı. Küçük burnunu peynire sürten sarı renkli kedi, mavi gözleriyle Leo'ya teşekkür eder gibi baktıktan sonra peyniri yemeye koyuldu.

Evlere dağıldıklarında, yarışma günü enerjik olmak için erkenden uykuya daldı üçü de.

Sırtındaki keman kutusuyla birlikte heyecanla okuluna koşuyordu Melis. Derslerin bir an önce bitmesini istiyordu, öyle de oldu. Leo'yla beraber yarışmanın yapılacağı büyük binaya adım attılar. Ela ise onları izlemek için sahneye yakın bir koltuğa oturmuştu. Şık giysiler içinde sahnenin ortasına doğru yürüyordu iki arkadaş, kendilerini ışıltılı gözlerle izleyen Ela'dan habersiz.

Müzik başladı, iki arkadaş gözücüyle birbirlerine bakarken tempoyu yavaşça hızlandırıyorlardı. Kemanın sesi, akan bir nehrin içine atılan pembe çiçek yaprakları gibi hızla ilerliyordu. Nehrin suyu yavaşladı, tüm salona yayılmaya başladı ve insanlar ellerini kaldırarak havada süzülen suya daldırdılar. İçindeki pembe çiçekleri yakalıyorlardı, notalar müzisyenleri anlamalarına yardımcı oluyordu. Sanki sahnedeki iki çocuk müzik yardımıyla konuşuyor, duygularını etrafa saçıyor. Enstrümanların sesi kesildiğinde müzisyenler selam verdi ve sahneden ayrıldılar. Çıkışta onları tebrik eden Ela ikisine de sıkıca sarıldı.

Tüm sevinçlerini etrafa müzikle yaymayı başaran piyanist ve

kemancı, ilk turu geçmeyi de başarmışlardı ve arkadaşlarıyla birlikte küçük bir kutlama yapmak için parlak ayın altında çikolata yiyorlardı. Yumuşak çimenlerin üstüne uzanan Ela kollarını kaldırdı ve bir müzisyen edasıyla parmaklarını oynattı, bir yıldızdan diğerine yol çizerek hareket ettirdi ellerini. Diğerleri de onun yanına uzandı ve sessiz geceyi izlemeye koyuldular. Küçük yaştan beri zamanlarının çoğunu birlikte geçiren dostlar, farklılıkları olsa da her zaman iyi anlaşmış ve birbirlerine karşı nazik davranmışlardı.

Güneşin doğuşuyla birlikte etrafa yayılan ısı, çoğu insanda sahile gitme isteği uyandırıyor. Pencerenin önüne konan kuşu izleyen Leo, o uçup gittikten sonra oraya biraz yem bırakmayı unutmadı. Bahçede kitap okuyarak, çiçek açmaya başlayan ağaçları izlerken kara bulutların güneşin önünü kapattığını gördü. Önce elini ıslatan soğuk damlaları izledi bir süre, sonra eve girip pencereden yağmurun hızlanmasını izledi. Baharın ilk yağmuru, diye düşündü, kafasını cama yaslayıp hafifçe gülümserken. Yağmur kesilmediği için gününü kardeşleriyle geçirmişti Leo. Çocukken ona ait olan ama şu an kardeşinin okuduğu kitap çarptı gözüne. Kütüphaneci kadın hediye etmişti. Sahi, ne demişti? "Umarım beğenirsin, piyano çalan bir kızın hikâyesini anlatıyor," demişti. Ondan ilham alarak piyano çalmaya başlamıştı Leo. Belki keman çalan arkadaşı Melis'in de etkisi olabilirdi. Hayatımda aldığım en iyi karar, diye düşündü. Yağmur dinmişti.

Yağmurun kesildiğini gören Ela, abisiyle birlikte dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladı. Günün geri kalanını onunla beraber geçirmek istiyordu çünkü sınavlardan dolayı pek görüşmemişlerdi. Derslerinde başarılı olmasını abisine borçluydu Ela. "Yakında yaz tatili başlayacak, belki sahile gideriz. Ne düşünüyorsun?" diye sordu abisi, Ela'nın fikrini merak ederek. Kitap

arasında kurutmak için yere dökülmüş renkli çiçekleri toplayan Ela, “Olabilir,” diye mırıldandı sessizce. Yüzmek yerine koşmayı tercih ederdi, okulun spor kulübünde olmasının nedeni de buydu zaten. Gökyüzü kararırıp gün sona ererken Ela ve abisi evin yolunu tuttu.

Melis, bir gün daha geçip gidiyor diye düşündü, yatağında uzanırken. Kollarının arasındaki beyaz kabarık tüylü kedisini okşuyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başlamıştı, bir yandan da o gün içinde duyduğu cümleleri düşünüyordu. Annesinin ona, “Kızım,” demesi bile ona kendini çok değerli hissettiriyordu. Sonsuza kadar ailesiyle kalabilseydi ne güzel olurdu. Yüzünde gülümsemeyle uykuya daldı.

Herkes yaz tatilini büyük sevinçle karşılıyordu. Sahilin her köşesine konulmuş sandalyeler ve şemsiyeler de bunu kanıtlıyordu. Melis bir taşın üstüne oturmuş karşısındaki deniz manzarasını izliyordu. Gökyüzüne dağılmış bulutlar, martıların sesi, denizin köpüren dalgaları... Etraf huzur doluydu, insanlar da bu huzurlu ortamda kendilerine boş yer bakınıyorlardı.

Melis'in yanında oturan Ela, “Bence okuldaki arkadaşlarla sahildeki çöpleri temizlediğimiz için bize teşekkür etmeleri gerek,” diyerek söylendi. Halbuki sahili temiz görmek bir teşekkürden çok daha fazlasıydı onlar için. Birkaç çocuk yumuşak kumu şekillendirerek küçük evler yapıyorlardı. Çocuk ruhlu Leo ise onlara katılmakta gecikmemişti. Uzaktan izleyen arkadaşları onun bu özelliğini çok seviyorlardı, etrafta hep bir çocuk gülümsemesi ne güzeldi.

Gece çöktüğünde sahil boşaldı. Ela ve Melis terliklerini çıkarıp sahilde yürümeye başladılar. Kumlarda ayak izleri bırakıyor, sohbet ederek ilerliyorlardı. Ay ışığı, gece mavisi suya vurmuştu. Deniz pırl pırlıyordu. Gecenin soğukunda Melis'in saçları yavaşça sallanıyordu. Ela, denize taş atmaya başladı. Durgun su-

yun hafifçe dalgalanmasını, taşın denizin dibine çöküşünü izlemek hoşuna gidiyordu.

Melis tüm sokaklara teker teker bakıyor, arkadaşlarıyla birlikte kayıp kedisini arıyordu. Veteriner, “Endişelenmeyin, fazla uzağa gitmiş olamaz,” diye teselli etmişti Melis'i.

Somurtan bir suratla merdivenlere oturdu Melis. Ela ve Leo ise gülümseyerek çeşitli şakalar yapıyor, Melis'in mutlu olmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Sıcak havada çalınan keman, birkaç manzara resmi, parkta saklambaç... Hiçbiri Melis'in üzüntüsünü geçirmemişti, komşunun bahçesinde bulunan kedisini görene kadar. Koşarak kabarık tüylü hayvana sarıldı. Ela, Melis ve küçük dostunun kavuşmasını görünce kocaman gülümsemişti.

Yeşil gözlerini gökyüzüne dikmiş, değişik şekilli bulutları izliyordu kemancı kız. Çıplak ayaklarıyla evin bahçesinde yürüyordu, bir yandan en sevdiği şarkıyı mırıldanırken. Gözlerini kapattı bir süreliğine, hayal kurmaya başladı. Koskocaman bir arazi düşündü, yemyeşil. Her yerini doğa kaplamış, hayvanların seslerinin birbirine karıştığı bir arazi. Kendi için bir evren kurdu, arkadaşları ve ailesiyle yaşayabileceği. Kuşların cıvıltıları havada uçuşan bir evren. Çimenliğin ortasında bir piyano hayal etti, başında Leo oturuyor, Ela her zamanki gibi eteklerini savurarak dans ediyordu. Kendini düşündü, yüzünde bir gülümsemeyle çiçek kokluyordu. Annesi de yanındaydı, güneşin altında ince işçilikle yapılmış bir heykel gibiydi. Ninni söylüyordu; ayaklarını uzatmış, yanındaki beşikte ağır bir tempoyla sallanan bebeği uyutmak için mırıldanıyordu. Melis annesine yaklaştı, yüzü çok genç ve güzel gözüküyordu. Yanakları gül yaprakları gibi alıdı. Gözleri yağmurda ıslanan toprak gibi koyuydu ama yaşama isteğiyle parlıyordu. Uzun kirpikleri örtmüştü gözlerini, saçlarınının bir kısmı yüzünü kapatıyordu. Buğday rengi teniyle uyum-

lu pembe bir kurdele takmıştı saçına. Kafasını kaldırıp Melis'e baktı. Beşikte yatan bebek büyüyüp iyi kalpli bir kıza dönüşmüştü. Hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı, bir elini Melis'in yanağına koydu. Kendi yetiştirdiği biricik kızı...

Ninni devam ederken uyku, Melis'in gözkapaklarının kapanmasına sebep oluyordu. Önce sakince oturdu ve kendini yumuşak çimenlerin üstüne bıraktı, yavaşça başını okşayan genç annesine bakarak uykuya teslim oldu. Beşikten bir ağlama sesi geliyordu, Melis ne olduğunu anlamak için gözlerini açtı.

Evinin bahçesinde otururken buldu kendini. Hayal kurarak geçirdiği dakikaları düşündü ve eve girdi. Koltuktaki annesini gördüğünde eli istemsizce saçlarına gitti. Çoktan uykuya dalmış olan annesinin yanağını öptü ve hayallerini gerçekleştirmek üzere kemanını eline aldı. ■

DİKKATİ ÇEKEN ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2023 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
bulduğu 5 öykü.

Azra Halıcı

8. sınıf öğrencisi
Isparta, Şehit Polis Mehmet Karacatilki Bilim ve Sanat Merkezi

MOĞI'NİN DENİZCİ ŞAPKASI

Bir taş daha sektirdi. Bu sefer dört kere zıplatmayı başarmıştı. Haliyle iddiayı da kazanmıştı. Sektirme oyunu bittikten sonra suyun derinliğine dalan taşın ardından bir süre baktı ve bana döndü.

“Ödülü alayım.”

Bunu yapabileceğini biliyordum. Sadece ceplerimin ağırlığını biraz hafifletmek istemişim. Omuz silktim.

Deniz kıyısına gittiğimizde taş sektirme rekorunu kırsa ona vadettiğim misketimsi taşları kazanacaktı. Bir şeyi isterse sabaha kadar deneyeceğinden emindim.

Aslında taşlar artık eskisi kadar ilgimi çekmiyordu. Ceplerimde hapsolmalarındansa onlara her oyunda gün yüzünü gösterecek bir ele hediye etmek daha iyi olacaktı. Muzipçe sırttıktan ve ceplerini doldurduktan sonra göğe baktı ve havanın karardığını söyledi. Dönüşte sıkı bir azardan kurtulursak mucizeydi. Ağabeyimin elini tuttum ve denize yansıyan turuncu göğe baktıktan sonra eve doğru yola koyulduk.

Annemin eve henüz dönmemiş oluşu başta ikimizi de sevin-

dirmişti ama ablamızın azarlamasından paçayı kurtaramamıştık. Akşam bahçeye çıkmak yasak da olsa, yaramazlığım dur durak bilmediğinden, evin alçak penceresinden atlayıverdim. Dış pencereden son gördüğümse, içeride ağabeyimin bugün kazandığı taşları parlatıyor oluşuydu. Evin içinden duyabilir diye parmak uçlarımda, arka bahçeye yürüdüm.

Karanlıkta bile parlayan yaprakları beni bir baba gibi gururlandırıyor. Gövdesine çöktüm. Zayıflamıştı biraz sanki. Ama tepesinde hâlâ denizci şapkasının heybetini koruyordu.

“Hey, geldin mi Bulut?”

“Dibindeyim ya, görmüyor musun?”

“Karanlıkta seçemedim seni.”

“Hissetmiyor musun sana sarılışımı? Gören de yaşlanıyorsun sanır.”

Bunu deyince ben, sustu. Kıkırdıyordum ama o gayet ciddi diydi.

“Bugün abimle sahilin oradaydık, birkaç gemi geçti. Onlardan birinde izliyor muydun beni?”

“Bugün bahçeden ayrıldım.”

Ona sarılışımı hissetmeyişinin aksine, sesindeki kırgınlık kesinlikle anlaşılıyordu.

“Hey, küçük şakama alınmış olamazsın seni koca ihtiyar, değil mi?”

Omuz silkercesine dallarından gövdesine kadar titremeyle sallandı.

“Aklıma bir şey gelmişti sadece, darılmadım.”

Kafamı kaldırıp ayın nurunu yüzüdüğü yapraklarına –baannem saçlarımı okşarken böyle söylerdi– ve meyvelerinin ufak çiçeklerine baktım. Hemen tepesinde yorgun ve emektar –bu kelimeyi bana o öğretmişti– denizci şapkası onun duruşunu her ne kadar sert gösterse de, naif bir ağaçtı benim dostum. Öne doğru eğildi biraz. Bu, onun bana sarılışı demekti. Bir tek

o sarılırdı bana zaten. Kucaklamanın nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç hissettim mi hatırlamıyorum.

Çatısı var, içeride sobayı yakıyor ve içinde yaşıyoruz diye şu beton yığınına ev dediklerine inanamıyorum. Annem bana evin hep sıcak ve sevinçli hissettirdiğini söylerdi. Oysa, kendimi sadece burada, dostumun yanında öyle hissediyordum. Öyleyse, denizcimin dallarının karanlıktaki gölgesi, benim evimdi.

“Biliyor musun Mogi, yemin ederim bu cihanda hep sana, bir sana sarılacağım.”

Yine sessiz kaldı, sessizliğinin uzaması beni rahatsız etti. Sonra elimin üstünde bir damla hissettim. Sonra da alnımda. Ardından onun sessizliğini bastıran şıp şıp sesleri.

Dışarıda olduğumu çoktandır fark etmiş olan Çakıl'ın (ağabeyim) sesini ve, “Yağmur yağıyor!” diye uyarışını duyduğumda, sözde “evime” dönmek zorunda olduğumu biliyordum. Yağmurun aslında, beni cevapsız bırakışından dolayı kırgın olduğum Mogi'nin gözyaşları olabileceği düşüncesi ise uykuya dalmadan hemen önce aklıma gelmişti.

Sabah, gece boyunca kesilen uykumla savaşımdan sonra büyük bir yorgunlukla uyandım. Bu sefer uykusuzluğumdan kaçıp, tekrar Mogi'nin yanına gitmeyi akıl edememiştım. Düşüncelerim beni telaşa sürüklese bile, içimde birazcık da olsa ona kırgın olduğumu hissedebiliyordum. Her ne kadar başta kendimi savunuyor olsam da, onun da kırılmış olabileceği ve “beni görmek istemeyeceği” düşüncesi ağrıyan başımı daha ağrıttı.

Akşam hafif ıslanan kıyafetlerimi çıkarmamış, öylece yatağa dalıvermişim. Yine üstümü değiştirmeden mutfağa yöneldim. Mutfak dediğime bakmayın. Ufacıktır “evimiz”. Salonla bir aradaydı. Yumurta kokusu, annemin dün bütün paramızı harcamış olduğunu anlamama yetti.

“Ya bana kırgınsa? İstemezse? Giderse?”

“Giderse” dediğimde, Çakıl'ın atağa hazır bakışlarının durul-

duğunu fark ettim. Bir süre, yalnızca bir süre ilk defa onu cevapsız kalmış gördüm.

“Saçmalama turuncu kafa! Nasıl kırgın olsun? Kıyamaz ki o sana.”

“Kıyamaz mı bana? Gerçekten mi? Kıyamaz...”

Bu kelimenin verdiği mutluluğu yaşarken, “Giderse?” sorusuna itiraz etmediğini sonradan kavrayabilmişim.

“Bulut?”

Şefkatli sesi beni mutlu ediyordu. Bana seslendiğinde bu ismi neden özellikle kullandığını hatırladım. Gençliğinde –bence hâlâ gencekti– ulu bir ağaç olmayı ve dallarının bulutlara değmesini hayal edermiş. Saçlarımı da günbatımındaki turuncu bulutlara, gözlerimi siyah birer martıya, gülüşümü de gökyüzüne benzetirmiş. Hatırladığımda ilk söylediğindeki gibi okşanmıştı kalbim.

Ona, “O zaman neden pilot olmadın?” dediğimde, “Öyle gerekti,” diyebilmişti sadece.

“Bu sefer de sen mi yaşlandın? Duymuyor musun beni?”

Düşlerimden sıyrıldığımda çoktan gövdesine yaslanmış olduğumu fark ettim. Benimle konuşuyordu!

“Özür dilerim.”

Bir anda çıkıvermişti ağzımdan. Sonrasında gözlerim doldu. Al işte! Yine elmaya benzetecekti yanaklarımı. Ben elma sevmem ki.

“Ne için ufaklık?”

“Dünkü yağmur senin gözyaşların mıydı?”

Susacak sandım. Susmadı ve vicdanımda onun dalları yeşerdi.

“Dün üzgün değildin ve ben yukarıdaki bulutlar değil benim ‘bulutum’ ağlarsa ancak o zaman ağlarım.”

Sevinmişim. Azıcık da olsa anlamışım. Sanırım...

“Evinin nasıl benim gölgem olduğunu düşünüyorsan, benim evim de senin avucun kadar olan kalbin.”

Bunu ona hiç söylememiştim. İçsesimi duyabiliyordu. Bir saniye... Kalbim onun evi! Anladım, bu yüzden onu her düşündüğümde kalbimin okşandığını hissediyordum.

Ertesi sabah dedikleri bir gün... Dünün aksine çok huzurlu bir uyku çekmiştim. Keyfime diyecek yoktu. Uyanır uyanmaz yanıma gelen ablama sanırım ilk defa, “Günaydın,” dedim. Bana, “Çakıl yine deniz kenarına gitti. Uyanınca yanına gidebileceğini söyledi. Annem de mavi kazağını giymeni tembihledi,” dedi. Son cümlede yüzümü buruşturmuştum. Hava çok sıcaktı, ne kazağıydı şimdi bu? Gitmeme izin vermezler diye, el mecbur giyecektim.

“Bu sefer beş kere sektirdim taşı!” Geçen sefer rekor kırması önemsemezken bu sefer gözlerimi büyüttüm ve ellerimi çırıptım. Bana gururla baktı. Cebindeki çakıltaşlarını çıkardı, yuvarlak gibi olanları. Ardından bana eliyle “gel gel” işareti yaptı. Önceki gün verdiğim taşların hepsini ondan geri almıştım. Bozulmuştu, belliydi. Bu sefer muzipçe sırttan bendim. İnsan mutlu olunca –hele en sevdiği şey mutlu edince– hevesi katbekat artıyordu. Her şeyi yapası, taşlarını geri alması bile geliyordu. Ama annem, verilen hediye geri alınmaz der. Bu yüzden onda kalmasını yeğledim. Bana oyuncuların yaptığı gibi minnettarlıkla güldü. Ardından bir elini gözlerinin üstüne siper ederek, hep yaptığı gibi günbatımına baktı.

“Ohoo, annemler çoktan işi bitirmiştir. Dönelim artık.”

“Ne işi?”

Geçen sabahki gibi durakladı. Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibiydi. Bu beni istemsizce korkutuyordu. Bir an önce eve dönmek istedim.

“Eve gidelim,” dedim yorgunca. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Neyin yorgunluğu olduğunu çözemedim.

Eve vardığımızda, annem bir adamı bahçe dışında uğurlu-

yordu. Adamın sırtında iple bağlanmış odun parçaları vardı. Bunların üzerine düşünmeden önce, adamın sadece bir kere gördüğüm babama ne kadar benzediğini fark ettim. Annem hep, o zamanlar küçücük olduğumu ve hatırlamamın mümkün olmadığını söylerdi. Ama ben hatırlıyordum işte! Ya da her gördüğüm bıyıklı insanı ona benzetiyordum. Çakıl böyle yorumluyordu.

Odunlar hakkında düşündüğümdeyse, bunların hangi zavalıya ait olduğunu sorguladım. Aklıma Mogi geldi hemen ama o daha gencecikti, benim denizcim kendini korurdu. Eminim bugün beni sahilde yine izlemişti.

Annemle göz göze gelince, annemin yaramazlık yapmış gibi baktığını gördüm. Ben öyle yaparmışım. Gözlerim düşer, ellerim önde birleşir, sol ayağımı diğerinin arkasına atarmışım. O da öyleydi. Annem yumurtanın ve alışverişin parasını Mogi’den çıkarmıştı!

Koşar adım arka bahçeye gittiğimde gördüğüm tek şey boşluktu, içimde o an oluşan gibi... Boğazımda ağlamanın eşliğinde olduğumu hissettiren bir yumru... Ama ağlamamalıydım, yoksa Mogi üzülmüdü. Sahi, üzüntüyü hissedebilir miydi artık? Yine de gözümden onun hatırına akan birkaç damlaya engel olamadım. Yerinde sadece denizci şapkası vardı. Belki bana emanet etmişti. Arkamdan gelen sesler umursanmadığının, umursamadığının kanıtıydı. Karşı yakadaki yere satılmaya götürülüyormuş. Denizcim de denizine kavuşacaktı, şapkası ise bende...

Evin kapısını çalışımın hemen ardından kapının açılması ve bacağıma iki kolun dolanması bir oldu. İçeri geçtikten sonra ince, meraklı bir ses ve soruyla karşılaştım. “Baba, yarın ormana gider miyiz?” Onun sorusu içimdeki çocuğu da sevindirmişti. Neden olmasındı ki?

Sonraki gün onun orman dediği, benimse uzun zamanın ardından bulduğum evime gelmiştik. Yalnızca küçük bir bahçey-

di. Ama benim anılarımda, onunsa hayallerinde kaybolabilmesi için yeterince büyüktü. Meyve ağaçlarının hemen sonundaki ağaçta, ikimizin de tebessümleri yatıyordu. Benden, onu ağacın dalına çıkarmamı istediğinde çocuğumu omuzuma aldım ve hemen üstümüzdeki dala oturdum. Eskisinden mutlu hissetmem Mogi'yi kırar mıydı bilmem.

“Anne, denizci şapkamı verir misin?” Annesinin gülerek şapkayı uzatmasından sonra biz de ağacın altına oturduk. Az önceki düşüncemden vazgeçmem çok kısa sürdü, aksine benimle mutlu olurdu dostum Mogi. Evimizdeyse mutluyuzdur ama sevdiklerimizle berabersek o zaman sevinç tam anlamıyla bizi bulmuştur. ■

Duru Adıyaman

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

EV

Elinde babasından kalma çanta, sırtında günün yorgunluğu; dolmuşta ayakta kalmaya çalışıyordu. Çatlak elleri, kuru boğazı, ağrılı başı... Ter kokusu, şoförün her akşam bıkmadan usanmadan radyodan dinlediği programın boğuk mırıltısı, bozuk paraların şingirtisi, pazardan yeni dönen bir teyzenin elindeki poşetlerden gelen soğan ve pırasa kokusu adamı adeta bayıltacaktı. Havasız dolmuşta ağır ağır nefes alıp günün bittiğini hatırlattı kendine, az sonra evde olacaktı. Elinin tersiyle yüzünün terini silip içini çekti, keşke zamanında bir araba almış olsaydı. Sıcak yaz günlerinde camları açmış, efil efil esen rüzgârla evine gidiyor olurdu. Nerede! Gençken akılsızın tekiydi; ders almaz, dikkat etmezdi. “Serserinin teki!” dense tam yerinde. Zor yolla öğrenmişti adam olmayı.

Bir defa daha çekti içini, pişmanlık duymanın yararı yoktu. Olan olmuştu, akıllandığına şükreliyordu asıl. Alışkanlıkla kendini, dolmuşun açılan kapısından attığı gibi yürümeye başladı. Temiz havaya kavuştuğu için hiçbir zaman dolmuştan indikten sonraki an kadar mutlu olmazdı.

Temiz havanın verdiği enerji bir müddet sonra sona erdi ve yine vücudunu zar zor hareket ettirir hale geldi. Çöp kokulu, pis, hepsi birbirinin aynı olan sokaklardan; önüne bakmaya ihtiyaç duymadan geçiyordu. Bu sokaklar; tek manzarası etrafındaki binalar olan apartmanlardan, sokak lambasının altına ne zaman konulduğu bilinmeyen çöp poşetlerinden, her köşe başında bulabileceğiniz serserilerden ve ev dedikleri küçük hapsanelerinde çamaşır yıkayıp yemek yapmaktan kendilerine hiç zaman ayıramayan kadınlardan ibaret aslında. Burada yaşayan kimse hayatından memnun değil.

Bu labirente biraz daha ilerledikten sonra boyaları dökülmüş, acınacak bir binanın önünde durdu. Kapıyı itekleyip içeri girmeden önce azıcık bekledi, o günü de bitirmiş olmanın verdiği rahatlık hissi yavaş yavaş içine işlesin istiyordu. Kapıda bir anahtar deliği olmasına rağmen tokmağı zorlayıp kapıyı açtı ve rutubet kokusunun yüzüne çarpmasına izin verdi. Hiçbir işe yaramayan bu anahtar delikleri de o sokaklarda yaşayanların gösteriş çabasıydı.

Dört katlı binanın dik merdivenini yavaş yavaş çıktı, daha fazla yorulmayı kaldıramazdı. Son daireye ulaşınca, kirli düğmeye basıp nerede duysa tanıyacağı kapı zilini çaldı. Az sonra ayak sesleri, ardından da bir kadının sesi dairede yankılandı. Kadın kapıyı açtığı an adamın yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Ayakkabılarını çıkarıp çantasını kapının yanına koyduktan sonra karısına sarıldı. Bir anlığına da olsa kadının hafif nemli saçlarına sinmiş olan kalıp sabun kokusu evdeki kuru fasulye kokusunu bastırdı. Adam geri çekilip hırkasını astı ve karısının yanağına bir buse kondurup banyoya gitti.

Tavanı çatlak banyonun iç karartıcı mavi duvarları vardı. Banyodaki bütün eşya sarıya çalan beyaz renkteydi, zaman onları da yıpratmıştı. Minik lavabonun aynasının önündeki bardakta telleri eskimiş iki diş fırçası ve bitmek üzere olan bir diş ma-

cunu vardı. Bardağın yanında da plastik bir tarak ve uyduruk markalardan birinin sıvı sabunu duruyordu. Adamın gözü lavabo ve duvar arasındaki borulara kaydı. Geçen sene bu borulardan biri patlamış ve eve bir fare girmişti. Karısının ödü kopmuştu. Yazık, hayvan nerede olduğunu şaşırılmıştı. Yaklaşık bir saat fareyi yakalamaya çalışmış, sonra da yapabileceği başka bir şey olmadığından hayvanı sokağa bırakmıştı. Kimse bu olayın tekrarlanmayacağını güvencesini verememişti, oysa adam bunu duymayı ne kadar çok isterdi. Şimdi borular tekrar su sızdırdığı için duvarla araya bez koymuşlardı. Adam ellerini durulayıp dantel işlemeli havluya kuruladı.

Minik mutfığa girdiğinde, diğer akşamlar olduğu gibi, on yıllık televizyonda haberler açıldı ve karısı tabaklara yemek koyuyordu. Balkonun kapısı hafif aralıktı, arada ılık ılık esiyordu. Buzdolabının kapağında, posta kutularına tanıtım amaçlı bırakılmış magnetlerin yanında tanıdıklarının arada sırada getirdiği, tatil yerlerini gösteren magnetler asılıydı. Altlarında ise faturalar...

Adam yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi ve masaya oturdu. Sorunlar daha sonra onu rahatsız edebilirdi, şimdi karısıyla birlikteydi ve bu zamanı endişelenerek geçirmek istemiyordu çünkü kendisini seven birinin yanındaydı; bu, her ne kadar çok bir şey gibi görünmese de onun için paha biçilemezdi. ■

İrem Beyaz

7. sınıf öğrencisi

Kocaeli, Gebze Bilim ve Sanat Merkezi

KALİMBAMA DÜŞEN MAVİLİK

Papatyalar, uzun çayırlarda nazlı nazlı salınır. Güneşin yansıyan renkleri, kızıl tonlar, uçuşan saç telleri... Bu bana açık mavi bir rengi, kalimbanın ezgisini hatırlatıyor. Salonumuzda, cam kapaklı bir bölmede, babamın bir dostunun getirdiği ahşap bir kalimba dururdu önceden. Anılarım bana, artık başka mekânları kazıyacağım hafızana, der gibi ihanet ediyor. Belki de unutmali, geride bırakmalı. Mazinin tozlu sayfalarında kaybolmasına izin vermeli. Elimdeki kitabın sayfasını çevirmeden önce dalıp gidiyorum.

Geniş bir çayırın önüne dizilmiş dağları, ufku kaplayan sisi özledim. Fırtınanın anavatanına, Karadeniz'in incisine hasretim. Dağların yamacına tutunmuş bir kuş yuvası misali, küçük ama şirin bir evimiz vardı. Zaman zaman dağları gözetlerken gözüm kartallar çarpardı. Küçük bir nokta gibi süzülen kartallar... Şimdi, müstakil evler kaplıyor manzaramı, eskiden ovadaki papatyalardan evimize dolan ya da yağmur yağdığında içime huzur veren o koku yok. Buraya geldiğimden beri asfaltın ve betonun soğukluğu sardı çehremi.

İnsan sesleri beni yoruyor. Doğduğunda gri doğar bence insan. O yüzden iyilerin sayısı bu kadar az. Önceden uğultu yayılırdı ağaçların arasından, gökyüzünden. Dalgaların kıyıyı dövdüğünü anlardım, su şırıltılarından. Şimdi kulaklarım doğanın ezgisine hasret kaldı.

Burası küçük bir mahalle ama müstakil evler sokakta yürüyen, ellerinde gazete, takım elbiseli, kalın kabanlı erkeklerin, dizlere kadar etekli ve babet ayakkabılı kadınların; yazın bacaklarının yukarisına çekilmiş çorap, şort, tişörtleri ve kirli ayakka-bılarıyla koşan, kollarının altındaki topla her yerde maç yapan çocukların üstüne kapanmış gibi.

Benimse sonsuzluğa açılan pencereme hiçbir engel yoktu. Sırtımızı yasladığımız dağın zirvesine doğru götürürdü bazen babam. Onun varlığı ikinci bir dağ gibi benim için. Biz ilerledikçe orman sıklaşırdı. Gidebildiğimiz kadar gidince beni bir ağacın dalına oturturdu. O kadar yüksekte olurdu ki, kartallar yaklaşıyor, su dalgalarını ve vapur düdüklarini duyduğum limanı görürdüm. Vapurların heybeti beni ürkütürdü. Onlardan birinin bizi buradan ayıracağı ise hiç aklıma gelmezdi.

Bu tırmanışlardan birinde söyledi babam dağdan ayrılacağımızı. İnsan ayrılacağını öğrendiğinde bir uyuşma olur zihninde. Sözleri, üzüntünün fermanı gibi değil de, harflerin rastgele oluşturduğu gruplar olarak algılar. Derken, aradan dakikalar geçer. İlk idrak ettiğinde, ilk gözleri dolduğunda, kalbine bir acı saplanır kalır. Bir bıçak gibi sıyrır deriyi. Sonra ağlar insan, teker teker damlayan kan gibi.

Güneş doruktaydı o sırada, zihnimden gri tonlarda, tatsız bir ezgi ve uçuşun eşliğinde duran kurumuş papatyalar geçti. Dağlara güneşin tüm sıcaklığıyla uğradığı pek görülmez. Sanki bizi uğurlar gibiydi.

Ovadan topladığım papatyaları birleştirip saçlarıma kondurmuşum o gün. Gözlerim, iyice kehribarlaşmış, yüzüm yorgun-

luktan kızarmıştı. Yaşlar hücum etmişti yanaklarıma, sabah yağın yağmurla ıslanan toprağın kokusu son kez burnuma dolduğundan, bir rüzgâr esti ve ben üşüdüm. Düştü papatyalar ve ses daha da yükseldi. Bu kalimba değildi. Daha kaba, daha yüksek ve hissettiğimde beni daha çok üşüten... Daldan aşağı atladığımı hatırlıyorum. Boğazımda bir yumru tikanıp kalmıştı. Yüzüne baktım, o da ağlıyordu. O zaman kuru papatyalar zemine çarptı ve her parçası birbirinden ayrıldı, rüzgâra bıraktı kendini. Yarın demişti babam. Yarın... Sonra bana sarıldı, nefesim gömleğine çarpıp geri suratımı ısıttı ve o, patikadan eve doğru yürümeye başladı. Arkasına bakmadı. Daha önce yapmadığı bir şekilde, beni yalnız bıraktı. Sanırım, gitmeden önce dağımla ve dalaşmamı istiyordu. Burada belki de yüzlerce hayvan yaşıyor ama hepimize yetiyordu dağ. Hepimizin eviydi. Artık benim değil...

Tekrar tırmandım ağacın dalına ve kartallardan birini izlemeye başladım. Yuvasını, şimdi iyice şiddetlenmiş rüzgârdan korumaya çalışıyordu galiba, ama başaramadı. Dal parçaları papatyalar gibi dağıldı ve gökyüzüne saçıldı. Dağılmışlardı. Her birinin yeri artık meçhuldü.

Kendimi tam olarak böyle hissediyordum: Kaybolmuş. Dalga sesleri yükselirken, o ezgi gitgide söndü ruhumda. Artık üşümüyordum. Vapur düdüğünü çaldı, o da meçhule gidiyordu. Yağmur tekrar çiselemeye başladı. Sakinleştiğimi hissettim. Yeni umutları beslemeye çalışarak kalimbanın sesini ruhumda fısıldadım. Patikaya doğru yürüdüm.

Kaybolmamıştım. Sadece rota değişmişti.

O akşam, kandillerle aydınlanmış bir mekân gibi görünen gökyüzünü izledim.

Taşındığımızda bunun böyle olmadığını, kendimi avuttuğumu sonra anladım. İçimde inanılmaz bir özlem büyüyordu gün geç-

tikçe. Kitaplarıma vermeye çalışıyordum kendimi ama ne olursa olsun unutamıyordum.

Aradan haftalar geçti. Babam, komşu şehirdeki gemilerde kaptanlık yapmaya başladı. Gidince günlerce gelmiyordu. Yalnız kaldığımda o hain ezginin, papatyalar arasında büyüyen dikenler gibi yeniden yeşerdiğini hissediyordum. Dağın temiz havasından sonra buraya alışamamıştım. Üst kattaki odamdan ufku gözlüyor, denizi görmeye çalışıyordum. Bu bana iyi hissettiriyordu.

Gökyüzünde kartallar değil martılar dolaşıyordu burada. Geniş kanatlarıyla kartalı andırıyordu kimisi. O kadar yüksektelerdi ki, uçarken bir kartala yakınlaştığım kadar yakınlaşamadım hiçbirine. Bazen karşı çatıya konuyorlardı. Gözlerinde şehrin hain parıltısını görüyordum.

Bir gün pencerenin önünden doğrudum ve aşağı, salona indim. Cam kapağı açtım. Kalimbayı daha önce babam çalarken duymuştum. Tuşlarına parmaklarımı vurdum, bana gülümsedi. Daha sert vurdum, daha çok gülümsedi. Notaları, dağdan ve vapurdan daha güven vericiydi. Aklıma bir şey geldi. Arka bahçeye indim. Burada daha önce birkaç papatya görmüştüm. Duvarın dibinde, yalnız duruyorlardı. Kökünden söküp kenardaki saksılardan birine ektilim. Onun da yuvası değişmişti şimdi. Bana arkadaş olabilirdi. Dağdakiler kadar güzel kokmasa da, görüntüsüyle zarif bir kuşuydu andırıyordu. Onu balkona götürdüm. Güneşi görebileceği bir yere koydum.

Sonra siyah kadife kılıfından nota kâğıdını çıkardım kalimbanın. Bildiğim bir ritmi ararken, onun içimde olduğunu fark ettim. Kalbimde bir sevinç tomurcuklanmıştı. Metal tuşların titreşimi, bir anne ninnisi gibi kuşatıyordu beni. İçim ısınmıştı.

Günlerce onunla uğraştım. Duyduğum, hissettiğim her ezgiyi, onun tuşlarında ritme dönüştürmeye çalıştım. Derken, babam gemiyle çıktığı seferden döndü. Artık daha aydınlıkta kalbim, da-

ha berraktı zihnim. Beni gördüğünde gülmüştü babam.

“Demek, uğraşacak bir şeyler bulmuşsun,” demişti işte. Beni hep anladığını hissedirim. Gözleri, bana bunu yansıtır. Karadeniz’in mavisini gözleri...

Bayram yaklaşıyordu. Bizim evde, nasıl desem, bayram ayrı önem taşırdı. Tüm aile birbirimizle bayramlaşırdık. Sonra dağlara dağılmış köy halkı ovada toplanırdı. Sofralar kurulur, herkes gülücükler saçardı. Ben, köyden evvel, ağaçlarım ve gökyüzümle bayramlaşırdım. Sonra kartalımı görürdüm, ona da selam verirdim. Dalga seslerine ve ziyaret ederse, vapur düdüğüne gülmüserdim.

İnsanı sadece bayramlarda severim. Çünkü tüm kinini, küslüğünü unuttur; çirkefligini bir kenara bırakır. O zaman sohbetine doyum olmaz. Ama yolunda gitmeyen bir şey vardı şimdi. O bayramı yalnız geçirecektik. Daha doğrusu, ben yalnız geçirecektim.

Annem geldiğimizden beri komşularımızla tanışmıştı. Bir gün odama gelip beni de çağırırdı. Endişe görüyordum gözlerimde. Sen de gelsen, serzenişi vardı. Kafamı salladım. O da odadan çıktı. Zamana bırakmanın en iyisi olduğunu anlamıştı sanırım.

Oysa şimdi babam yoktu, denizde olacaktı; ben ise evde. O dalga seslerini duyacaktı, belki dağları görecekti. Ben evde, karşımızdaki kırmızı boyalı evin çatısına konan martıların kulağını çınlatan ürpertici kakhahalarını dinleyecektim. Kalimbayı bir kenara bırakmıştım.

Ertesi gün bayramın ilk günüydü. Babam bir hafta önce gitmiş ve erken gelebilirse yetişeceğini söylemişti. İrisinde seni yalnız bırakmak istemiyorum, heceleri oynasıyordu.

O gece gökyüzünü izledim. Yıldızlar, dağlardaki kadar belirgin değildi. Sadece lacivert ve içinde yer yer beyaz bulutlarla bezeli, eski günlerin aydınlığından nasibini alamamış, karanlık ve sert bir gökyüzü vardı. Cam kenarında uyuyakalmıştım. Bir

elin beni dürtmesiyle uyandım. Gözlerimi araladım. Mavilikten gelen ışık beni ayılttı. Babam, kafasını yan çevirmiş beni izliyordu. Başımı kaldırıncaya gülümsedi. Annem de odadaydı. Ona sıkıca sarıldım. Kalimbamı kılıfından çıkardım yeniden. Benim yerime bülbül gibi şakıdı tüm gün.

Ancak, babam bugün yeniden gitti. Ben yeniden siyahlar sardım o tatlı maviye. Kitaplarımı okumaya çalışsam da satırların arasında dalgaları ve kıyıyı görüyordum. Ünlem işareti bana tırmandığım ağacı, harflerin her biri evimizi hatırlatıyordu. Hatırlamaksa, bana artık sadece acı veriyordu. Kabuk bağlamış yarım her geçen gün daha da çok kan döküyordu.

Bunları aklımdan geçirdikten sonra kitabı kapatıyorum, dalgalar da onun arasına hapsolsa keşke, bir kıymık gibi sürekli acıtmasa. Ayağa kalkıp, yatağıma uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Ve bayramın sonuna kadar neredeyse hiç yataktan çıkmıyorum.

Artık çökmenin eşliğindeyim. Rotamı kaybettim. Tüm papatyalar uçurumun kıyısında düşmeyi bekliyor. Hepsi kurumuş. Ben kurumuşum. Martılar çoğaldı. Kartal, yuvası için yeni bir yol çizemedi kendine. Dalgalar ve dağın sesi o tatlı kalimba notalarından uzaklaşmış, hain ritme daha çok yaklaşmış. Kendimi bitmiş hissediyorum. Dikenler tüm ovaya hâkim, güneş yok, yağmur yok, sadece soğuk. Özlemim, gün geçtikçe katlanılmaz hale geliyor. Deniz, dağlar uzakta. Mavi gözler uzakta.

Gözlerimi açıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Ne görüyorum? İnsanlar. Bugün bayram değil. Hepsi gri. Ama sanki bir tanesinin tonu farklı gibi. Bir çocuk. İki yaşında tahminen. Papatyalardan birinin yanına eğiliyor. Okşuyor, seviyor ama diğer insanlar gibi koparmıyor. İnsan, özünden kopardığı çiçekleri

başkalarını kandırmanın aracı olarak kullanıp işi bitince çöpe atıyor. Yazık! İnsanın cana verdiği değer bu kadar işte.

Çocuk, sarı saçlarını yalayan rüzgâra gülümsüyor. Sonra göz göze geliyoruz. Ben de ona gülümsüyorum. Hayır hayır! İnsan doğduğunda gri doğmaz. İnsan doğduğunda tatlı mavi tonunu taşır. Eğer çevresi onu grileşmeye zorluyorsa kötüleşir, iyiliği unuttur.

Geri uzanıyorum. Düşüncelerimin çok derin olduğunu hissettiğim zamanlar bu beni ürkütür. Sonu gelmez bir kuyu gibidir. Gözlerimi kapatıyorum. Kapı çalıyor galiba. Ayak sesleri.

O kuyuda düşünüyorum.

Gıcırtilar. Annemin sesi. Daha derin, daha derin. Sonra benim kapım açılıyor. Ayağa fırlıyorum. Mavi gözler hedefine varıyor. Elinde üç kâğıt parçası. Bilet almış. Dağlara dönmek için.

Dalga sesleri ve ormanın şarkısı eski rengine dönüyor. Gözlerim yine doluyor ama bu daha çok acıtmak yerine yarımı iyileştiriyor. Zümrüdüanka gözyaşları gibi. O gülümsüyor. Beni anlıyor. Bunu biliyorum.

O kadar mutluyum ki, ne zaman yola düştük hatırlamıyorum. Ne zaman bu kadar yaklaştık, onu da hatırlamıyorum. Yağmur yağıyor. Asfalt kaygan ama toprak ne güzel kokuyordur şimdi. İşte, ilçeye geliyoruz. Bundan sonrası adım gibi bildiğim yerler... Az ileride deniz görünüyor.

Eski şarkısını söylüyor. Mavi tonlarında olanı. Ormanı görüyorum. O da özüne dönmüş. Eve varıyoruz. İki gün buradayız. Elimdekileri bırakıp ağacıma koşuyorum. İşte orada kartal, yuvasını başka yere yapmış belki ama buradaki avları da kontrol ediyor belli ki. Ormanın uğultusu, hoş geldin diyor. Yağmur dinmiş ve semayı gökkuşağı kaplıyor bir kurdele gibi.

Başımı ağacın gövdesine yaslıyorum. Bir yerlerden kalimba sesi geliyor. Etrafıma bakıyorum. Bu ritmi anlıyorum. Çünkü el-

lerimdeki metal tellerin titreşimini biliyorum. Bu benim ezgim. Ruhumun müziği. Tatlı mavi tonları...

Rotam artık şehirden de dağdan da geçiyor. Martılar hain değil, sadece kartal kadar heybetli olamamanın acısını yaşıyor. İnsanlar kötü oldukları için değil, yalnız oldukları için de gri. Çocuklarsa beyaz... Papatya yaprakları gibi.

Papatyalar... yeniden yeşeriyorlar. ■

Mayra İpekçioğlu

7. sınıf öğrencisi
İstanbul, Modafen Ortaokulu

HER KALPTE BAŞKA

Yıllar yıllar önceydi ve o daha yeni doğmuştu. Mağarada gözlerini hayata açar açmaz anlamıştı ne kadar kasvetli ve neşesiz bir hayat yaşayacağını. Taş Devri'nde doğmanın bile bazı sorumlulukları vardı o dönemlerde. Küçük Nanso işte o yıllarda doğan şanssız çocuklardandı. Daha üç yaşına gelmeden avcılık ve balıkçılıkta babasına ve diğer kabile üyelerine yardım ederek büyümeye başladı. Henüz tarım ve hayvancılık bilinci gelişmediği için, yemeklerini zor şartlarda sağlar, zor şartlarda yerlerdi. Asla güvende değillerdi ve öyle olacaklarından da ümitleri yoktu doğrusu.

Bir sabah Nanso, tüm kabilesinden erken bir saatte uyandı. Hava daha yeni yeni aydınlanıyordu. Sıkılmıştı. Birden dikkatini mağaralarının duvarlarındaki resimler çekti. Onları daha önce fark etmemişti bile. Etrafına bakındı; kan kırmızısı lekelerden, savaşlardan, ölümlerden başka bir şey göremeyince şaşırıldı. Üzülmüştü. Hayat bunlardan mı ibaretti?

O günün akşamı Nanso annesine sordu: "Mağaramızın duvarlarına çizdiğimiz resimlerde neden sadece hüznün var?" Anne-

sinin bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Kendini bildi bileli böyleydi ve aklına hiç bu konu hakkında düşünmek gelmemişti. O yüzden oğlunu kabile şefine yönlendirdi.

Nanso, kabilelerinin şefi Tankuchi'nin yanında aldı solluğu, merak ediyordu. Tankuchi küçük çocuğun yanına yaklaştı ve kulağına, "Dünya bunlardan ibaret. Sadece kan, savaş ve hayal kırıklığı!" diye fısıldadı hiddetle. Nanso ona inanmayan gözlerle baktı. Gözlerinde yaşlar biriktiğini gören şef, Nanso'nun omuzunu sıvazladı ve gündelik işlerine geri dönmesini istedi. Ama Nanso kararlıydı. Hayatın neşesini ve sevincini bulacak, gelecek nesiller için mağaranın duvarlarına resmedecekti! Kabiledeki çocukları ve arkadaşlarını, sevinci aramada ona yardımcı olmaları için ikna etti ve hepsi yıllar sürecektir bu zahmetli işe giriştiler. Hem de sevinci keşfedinceye dek...

Nanso ve küçük grubu nereye bakmaları gerektiğini veya sevincin onlara ne hissettirdiğini bilmedikleri için, doğanın karşısına çıkardığı onca şeyi göremediler. Bazen bir çiçeğin, bazen gökkuşağının, bazen de kısa bir sohbetin bile sevinç olabileceğinden haberleri yoktu. Yıllar yılları kovaladı, Nanso hâlâ mutluluğu bulamamıştı. Aslında o öyle sanıyordu. Tatlı mı tatlı küçük bir kızı olmuştu. Mutluluk onun ta kendisiydi ama Nanso bunu göremiyordu. Belki de bu yüzden, sevinci arama görevini kızına devretti. Sevinci keşfedebilirse, bu bilgiyi gelecek nesillere aktarabilmek için elinden ne geliyorsa yapmasını söyledi. Ve çok geçmeden de hayata gözlerini yumdu.

Kızı, görevine istekle sarıldı ama o da sevinci bulamadı. Bu görev yıllarca, nesiller boyu aktarılmaya devam etti. Ta ki, deftere o ilk cümleleri yazan Hitit Prensesi Alliya'ya kadar. Alliya, Hitit kralının biricik kızıydı. Bir dediği iki edilmiyor, lüks içinde yaşıyordu. Kızın kaleden çıkması yasak olduğu için, halkın da kendisiyle aynı hayatı yaşadığını sanıyordu ama yanılıyordu. Halk perişan ve bitaptı. Savaş üstüne savaş kaybediyorlardı, kra-

lı sürgüne yollamaktan başka çareleri yoktu. Yeni bir krala ihtiyaçları vardı belli ki. Bir gün, her şeyden habersiz küçük Alliya babasının yanına gitti ve o can alıcı soruyu sordu: “Sevinç nereden gelir?” Kral, sürgüne gönderilecek olmanın verdiği çaresizlikle kızına, “Savaş kazanabilmekten ve zenginlikten gelir,” diye cevap verdi ve tüm ailesinin yıllardır bu soruya bir cevap aradığını anlattı. Sürgünden önceki son sözleri de bu dediklerini asla unutmaması ve gelecek nesillere aktarması oldu.

Alliya, babasının dediklerini unutamazdı tabii. Yüreğinde büyük bir iz bırakmıştı o sözler. Gözlerini kapattı, babası aklından çıkmıyordu. O sırada ani bir kararla yerinden fırladı. Hızlıca en yakınındaki kaleme ve deftere uzandı. Babasının cümlelerini tek tek deftere geçirdi. Bir gözyaşı deftere damlayıp hüznü bir iz bıraktı sayfada. Alliya yıllardır kalem tutmamış ellerini biraz daha zorlayarak kelimelerin ifade edemeyeceği bir üzüntüyle kalbine dekileri hızlıca not etti. “Sevinç benim babam.”

Artık ne bu ülkenin ne de bu hayatın bir anlamı kalmıştı. Sevinci bulan herkesin o deftere not almasını yazdı kapağına ve ardından o da babası gibi ülkeyi terk edip gitti.

Olayların üzerinden uzun yıllar geçti. Hititler yıkıldı ve yerine büyük Osmanlı İmparatorluğu kuruldu. Alliya'nın sarayı da harabeye dönmüştü tabii. Osmanlı'nın zorlu dönemlerinden biriydi. II. Mehmed daha İstanbul'u fethetmemiş ve “Fatih” unvanını almamıştı. Bir gün sarayında çaresizce otururken, hizmetkârlarından biri yanına gelerek, yıkılan eski bir sarayda bir defter bulduklarını söyledi ve ona üstündeki notu okudular.

II. Mehmed şaşırılmış ve belki biraz da şüphelenmiş bir bakışla süzdü defteri. Karar vermişti, o da bir ekleme yapacaktı. Sevinç İstanbul'du. İstanbul fethedilmeden mutlu olamazdı. Tıpkı düşündüğü gibi, aynı kelimeyi yazdı deftere: İstanbul. O günden sonra defterin gerçek amacını bilmese de onu torunlarına yadigâr bıraktı.

İşte ondan tam 573 yıl sonra yani günümüze yakın bir süreçte doğan ve Ankara'da yaşayan Duru da deftere sahip olabilecek kadar soylu bir aileden geliyordu. Duru daha çocukken ona bu defter verilmiş ve yüzlerce yıl önceki gibi, sevincin anlamını bulursa o deftere yazması istenmişti. Duru, daha çok küçük olduğu için deftere belki de çok anlam ifade etmeyen şeyler yazıyordu: çikolata, pamukşeker, park, balon...

Aslında o öyle sanmıştı desek daha doğru olur. Onlar da küçük bir kızın sevinciydi belki de. Duru, Anıtkabir'e ilk gidişinden sonra fark etti ki mutluluk Atatürk'tü. Deftere kısa ve öz bir şekilde yazdı: Ata, Türkler'in Ata'sı.

Uzun yıllar geçti, Duru büyüdü. Artık yetişkin olmuştu. Bir gün, aile yadigârı defter çarptı gözüne. Defteri çocuklarına verebileceği günü ipe çekiyordu. Derken, içini inceleme isteğiyle yanıp tutuşurken buldu kendini. Defteri eline aldı, incelemeye koyuldu.

Her döneme ve her kişiye göre sevincin anlamının değiştiğini, bazen onu bulmak için hem kendimizi hem de çevremizdekileri yıpratmak yerine hayatın karşımıza çıkardığı güzellikleri görmemiz gerektiğini fark etti. Sevincin tek bir anlamı yoktu. O, içimizde biz hissedebildikçe kıpırdanan bir kelebektir adeta. Sadece orada durmuş, fark edilmeyi bekliyordu. Gözü masasında duran kaleme takıldı. Kimsenin sevincin anlamını aramaya ihtiyacı yoktu. Kalem eline aldı ve düşüncelerini tek tek yazdı deftere.

O gün bu gündür defterde yazan son not tam olarak bu özgülü sözler oldu. Defter sadece güzel bir anı olarak saklandı. İnsanın sevinci araması değil, onu görmesi gerektiği nesiller boyu anlatıldı. ■

Mehmet Çınar Dündar

6. sınıf öğrencisi
TED Ankara Koleji

BOYACI ÇOCUK

Günlerden pazartesiydi. Penceredeki kuşların cıvıltısı, çatal bıçak seslerini bastırıyordu. İpek kumaştan yapılmış çarşafa dolanmış bir kitabın yere düşme sesi takip etti bunu. Tüm odayı dolduran beklenmedik bu ses, Daniel'in yorgunluktan sersemlemiş vücudunu uykudan ayırdı. Yatağında doğruldu ve henüz kendine gelememiş masum yüzünü, pencereden süzülen güneş ışınlarına dokundurarak gülümsedi. Aşına olmadığı bu odada yeni bir güne merhaba dedi. Kentin doğu yakasında gün böyle başlamıştı. Peki gerçekten gün başlamış mıydı acaba?

Batı yakasında ise telaşlı bir güne başlayış vardı. Puslu ve kirli bir sabah, yağmurun asfalta çarpan sesi, sıkışmış trafiğin gürültüsü içinde kaybolurken ucu sivri, İngiliz tarzı, siyah botlar küçük su birikintilerine çarparak asla şaşmayan, her zamanki saatinde, kaldırımdaki yerini alıyordu. Bay Blake, Piccadilly Caddesi'nin müdavimi... Cadde onu, elinde matbaadan yeni çıkmış gazete ve ardında bıraktığı leylak kokusuyla tanırdı. Batı yakasında gün gerçekten başlamıştı ama her zamankinden farklı olarak...

Bay Blake sosyal hizmetlere yaptığı başvuruları, onayları ve kendisine henüz dün akşam ulaştan kurul kararını içeren dosyayı elinde sınıksız tutuyordu. Hızlı, telaşlı ve heyecanlı bedeninden sızan tere aldırış etmeden, cadde boyunca koşar adım yürüdü. Green Park girişindeki metroya yöneldi. Dijital ekran, ilk trenin 05.36'da geçeceğini gösteriyordu. Saatine baktı: 05.20. Derin bir soluğun ardından yeraltının soğuk taş duvarlarına dayandı sırtını. Biraz soluklandıktan sonra, az önce kendisine Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandıran şiir kitabını yazdığı Green Park'ın yanından geçtiğini anımsadı. Onun için çok büyük önemi vardı bu yerin, ta ki hayatının yönünü değiştiren, Hackney'de rastladığı boyacıya kadar... Hayatının en saygın anılarını bir tarafa bırakmalı, duygularıyla oyalanmamalı ve elindekine odaklanmalıydı. Elindeki...

Hackney, Bay Blake'in lise yıllarında okulun müzik kulübünde armonika çalarken tanıştığı arkadaşı Mary'nin müzik okulu açılış daveti olmasa, belki de asla uğramayacağı bir yerdi. Başına bir iş gelmesin diye dua ederek gittiği bu yer, ağırlıklı olarak siyahların yaşadığı, suç oranının çok yüksek olduğu, kentnin diğer bölgelerine göre oldukça yoksul bir semtti. Kapüşonlu gençlerin eline geçmiş Hackney sokaklarına 1969 Dodge Charger'la gidilemeyeceğini bilerek bir taksiye binmişti. Taksici, onu ikinci el ürünlerin satıldığı, üstü kapalı bir pasajın önünde bıraktı. Müzik okulu, pasajın arkasındaki kooperatif konutlarından oluşan bir mahallenin ortasındaydı. Akşamın geç saatlerinde pasajın karanlık, çakıllı yollarından geçerek oraya kadar yürütmesi gerekiyordu. Pasajın çıkışında, yere oturmuş küçük bir insan silüeti onu haddinden fazla tedirgin etse de, Bay Blake yürümeye devam etti. Yaklaştıkça onun, kitap okumak için yere oturmuş küçük bir çocuk olduğunu ve önünde bir boyacı sandığı durduğunu gördü.

Çocuk, Bay Blake'in geldiği yöne dönerek, "Düşünce suçu korkunç bir şeydir dostum. Sinsi bir şeydir. Adamı esir alır da farkına bile varmazsın. Beni nasıl ele geçirdi, biliyor musun? Uykumda! İster inan ister inanma," dedikten sonra, sanki hiçbir şey söylememiş gibi, okuduğu George Orwell kitabına geri döndü. Kitabı elinde birkaç kez çevirdi ve arka kapağındaki resmi süzdükten sonra, "Bu George Orwell müthiş adam," diye mırıldandı. Bir taraftan da, kendisinin de bir gün ünlü bir yazar olup bundan daha güzel yazabilecek olma ihtimaliyle çalkaladı beynini. "Ben daha güzelini yazarım," diyerek kendine bir özgüven aşılardıktan sonra kitabı tekrar kaldığı yerden okumaya koyuldu. Kitap onu öyle sarmıştı ki ne etrafında olup bitenler umurundaydı ne saatin kaç olduğu ne de nerede olduğu... Mıcırlardan çıkan ve kendisine giderek yaklaşmakta olan sesleri duymuyordu bile.

Bay Blake, kent insanına özgü yalnız hayatında insanlarla mümkün olduğunca iletişim kurmaktan kaçınan, sohbetlerden olabildiğince uzak duran bir adamdı. İnsanları sevdiği de söylemezdi. Gecenin bir vaktindeki bu sözler, insanlardan kaçan birini bile sohbete davet edecek kadar dikkat çekiciydi. Karanlık tünelin sonundaki çocuğa kilitleti. George Orwell okuyan ve daha iyi yazabileceğini söyleyen bir çocuk... Üstelik Hackney sokaklarında... Hiçbir şey Bay Blake'i bu sözlerin sahibiyle tanışmaktan alıkoyamazdı. Öyle de oldu. Bu tanışma, bir okurun ve bir yazarın yıllarca sürecek buluşmalarının başlangıcı oldu.

Bugün bir buluşma daha gerçekleşecekti. Boyacı çocuğun bundan haberi yoktu. Bay Blake'in aklı, elindeki yarım kapaklı karton dosyadaydı. Yıllar önce Hackney'de rastladığı ve zamanla derin bağ kurduğu çocuğu hayatına dahil edebilme fırsatı, bu dosyanın içindeydi. Bir ara şunları düşündü: "Şiirlerimin beğenilmeme kaygısı bile, şu anki kaygımın yanında çok hafif kalır.

Acaba teklifimi kabul edecek mi? Çok gururlu... Ya, hayır derse! Yıkılırım herhalde. Ona sormadan tüm işlemleri tamamladım. Kabul ederse, yaşadığı bütün sıkıntılar geride kalacak. Bir çocuğu bu derece sevdiğime inanamıyorum. Onu Hackney'den ayrılmadan bulmalıyım. Henüz uyanmamıştır umarım..."

Bu sırada Daniel, alabildiğine kitapla dolu, görüntüsü insanı cezbeden kütüphanesinin önünden uçarcasına geçerek merdivenlerden indi. Hep böyle bir kütüphanesi olsun istemişti ve vardı. Çok tuhaftı. Merdivenlerden inince kendini Melbourne Kraliyet Sergi Binası'nın botanik bahçelerine benzeyen bir parkta buldu. Önündeki manzaraya ve arkasında bıraktığı görkemli köşke uzun uzun baktı. Ne büyük bir zenginlikti... Ancak bir şeyler eksikti. Burnu leylak kokusunu; gözleri sivri, İngiliz tarzı, siyah botları, neden aradığını bilmeden, aradı. Çatal bıçak seslerinin olduğu tarafa yürürken leylak ağacının altında ailesini kahvaltı yaparken gördü. Annesinin gülüşünü ve parıldayan yüzünü seyretti özlemlerle. Midesinde, sırtına vuran batıcı bir açlık hissetti. Eli kaburgalarının altında, annesinin gülümseyişini izlerken alnında belli belirsiz bir soğukluk hissetti.

"Daniel, aç gözlerini," dedi Bay Blake, yorgun ve yumuşak bir sesle.

Soğuk hava, tanıdık sesle birlikte dalga dalga yüzüne çarparken çocuk, nerede olduğundan habersiz kendine gelmeye çalıştı. Sonunda, üşümenin etkisiyle gözlerini açtığı anda, kartondan yapılmış yatağında olduğunu fark etti. Güne merhaba dediği oda, hep sahip olmayı istediği kütüphane, o görkemli köşk, çiçeklerle bezenmiş muhteşem bahçe ve en önemlisi annesinin gülümsemesini rüyasında bıraktı.

Gözlerini kıstı, orada bir hayatının olmasını kendisine itiraz etse de, bunu Bay Blake'e söyleyemeyecek kadar gururluydu. Söyleyemezdi.

"Rüya," dedi. "Şey... ben galiba... şey... senin evindeydim,

orada yaşıyordum,” diyebilirdi sadece. Kelimeler ağzından çıkarırken, duyduklarına kendisi de inanmıyordu. Konuyu değiştirme gayretindeki eğik başını fark eden Bay Blake, Daniel’i kollarından tuttu ve göz göze geldiler.

“Bu rüyanın gerçek olmasını ne kadar isterdim bilemezsin. Sen ister miydin Daniel?”

“Eh tabi, herkes öyle bir evde yaşamak ister.”

“Yaşar mısın peki? Orada benimle bir aile olarak?”

İkisi de bir an duraksadı. Daniel nasıl evet diyeceğini bilemiyor, Bay Blake ise ona sormadan onu evlat edindiğini açıklayamıyordu.

Sonunda Bay Blake ve Daniel, uzunca bir konuşmanın ardından sessizliğe büründüler. Bay Blake, bir taraftan Daniel’in anlattığı rüyayı düşünüyor bir taraftan da karar vermesini bekliyordu. Bu sessizliği çocuğun ilk sözleri bozdu:

“Düşünce suçu korkunç bir şeydir dostum. Sinsi bir şeydir. Adamı esir alır da farkına bile varmazsın. Beni nasıl ele geçirdi, biliyor musun? Uykumda! İster inan ister inanma.”

Bunun üzerine ikisi de kahkahaya boğuldu. Bay Blake sevinçten Daniel’a sınıksı sarıldı ve derin bir nefesten sonra şöyle dedi:

“Sevinç öyle bir duygudur ki dostum, nerede, nasıl ve kimde bulacağını bilemezsin. Yaşlı bir adama, ‘Bir anne gibi gülümseyebilir miyim acaba?’ sorusunu sordurur. İster inan ister inanma.”

Daniel bu sözler karşısında kendini tutamadı, şen kahkahaları tüm evrene yayıldı. ■

Mehmet Çınar Dündar

GÜNIŞİĞİ
KİTAPLIĞI

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2024

6,7 ve 8. sınıflar

2024 teması

macera

“Önümde uzun bir yol vardı.”

Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam*
kitabından tema cümlesi.

Son başvuru

29 MAYIS 2024

SEÇİCİ KURUL

Doğu Yücel

İrem Uşar

Mehmet Erkurt

Sevin Okyay

Dr. Müren Beykan

Başvuru ve bilgi için

yarisma@gunisigikitapligi.com

gunisigikitapligi.com

günişığı
kitaplığı
8180

KARDEŞLİK 2011

“İki kardeş sınıksız kucaklaştılar.”
Zeynep Cemalî'nin *Ankaralı* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” Nurbüke Teker
6. sınıf, Ankara, Türkân Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” Nihal Deniz Köksal
7. sınıf, Ankara, Andıçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” Destina Berfin Sever
8. sınıf, İzmir, Yöneliş Koleji

SEÇİCİ KURUL

Aysel Gürmen, Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim,
Sevim Ak, Dr. Müren Beykan

ARKADAŞLIK 2013

“Onların arasında olmak için neler vermezdi.”
Zeynep Cemalî'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” Dilara Karabekmez
7. sınıf, Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı: Yalnız...”
Sıdika Selin Çolak
6. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızık” Beyza Çelik
8. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Aslı Tohumcu, Gülsüm Cengiz, Necati Güngör,
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün,
Dr. Müren Beykan

HOŞGÖRÜ 2012

“Ona duyduğum öfke çoktan uçup gitmişti.”
Zeynep Cemalî'nin *Patenli Kız* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgörü” Beyza Nur Muslu
8. sınıf, İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” Bilge Arslan
7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” Ceren Kuran
6. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Hacer Kılıcıoğlu, Necati Tosuner,
Prof. Dr. Nuran Özyer, Süleyman Bulut,
Dr. Müren Beykan

UMUT 2014

“Belki yıllardır ilk kez gülümsedi.”
Zeynep Cemalî'nin *Balı Çörek Kafeteryası* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” Deniz Angın
7. sınıf, Trabzon, Şehit Öğretmen Gürkan Yardım Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” Sıla Hatipoğulları
7. sınıf, İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” Delfin Tuna
8. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” Ceren Nisanur Ateş
6. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” Çağla İdil Ata
7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Adnan Binyazar, Leyla Ruhan Okyay,
Mavisel Yener, Prof. Dr. Sedat Sever,
Dr. Müren Beykan

CESARET 2015

“Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin muştusu gibiydi.”
Zeynep Cemalî'nin *Güzelce'de Bir Kaçak, Memo* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kırıklar ve Kesikler” Ezgi Akar
7. sınıf, İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kantsız Yükseliş” Bengisu Belen
8. sınıf, Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!” Cem Demir
6. sınıf, İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Ayfer Gürdal Ünal, Behçet Çelik,
Neslihan Önderoğlu, Yalvaç Ural,
Dr. Müren Beykan

DAYANIŞMA 2017

“Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi.”
Zeynep Cemalî'nin *Çılgın Babam* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Rüzgâr” Asya İnce
8. sınıf, TED Ankara Koleji

“Denizlerin Avcıları” Ekin Toygur

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Kuyu” Fatma Vural

6. sınıf, Ordu-Korgan, Çayırkent
Şehit Nevzat Çatık Ortaokulu

“Sözcüklerin Dayanışması” Pelin Biçen

6. sınıf, Diyarbakır, Özel Ortadoğu Koleji

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman, Feridun Andaç,
Gaye Boraloğlu, Müge İplikçi,
Dr. Müren Beykan

ADALET 2016

“Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.”
Zeynep Cemalî'nin *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböresi* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Ayna” Aysu Çam
8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

“Beyaz Lanet” Eray Çakar

8. sınıf, İstanbul, Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları

“Yokuş” Naz Özdebakoglu

7. sınıf, İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

“Ben Tam Oradayım, O Denizin Kenarında” Zehra Bayraktar

8. sınıf, İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım
İmam Hatip Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Cemil Kavukçu, Karin Karakaşlı,
Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken,
Dr. Müren Beykan

KARARLILIK 2018

“Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu.”
Zeynep Cemalî'nin *Öykü Öykü Gezen Kedi* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Kara İncir” Ali Onur Özkan

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Görüşürüz” Duygu Hatipoğlu

8. sınıf, Özel Konya Alp Koleji

“Özel Çocuk” Kaan Bayrı

6. sınıf, TED Ankara Koleji

SEÇİCİ KURUL

Çiğdem Sezer, Fadime Uslu,
Semih Gümüş, Turgay Fişekçi,
Dr. Müren Beykan

“Güneş ışınlarıyla uyandığımda, o akşam olanları anımsamaya çalıştım.”

Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Çok ‘Çok...’” Ayşe Ezgi Döm

8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

“Ortalık Karıştı” Batu Özdemir

7. sınıf, TED Ankara Koleji

“Amca” Elif Osmanağaoğlu

7. sınıf, İstanbul, İmdat Vakfı Dumlupınar Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Ayşe Sarısayın, Mine Söğüt, Murat Yalçın, Tolga Gümüşay, Dr. Müren Beykan

“Muştuyu alan sokağa fırlıyor, birbirleriyle kucaklaşıyor.”

Zeynep Cemali'nin *Gül Sokağı'nın Dikenleri* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Yukupato'nun Kuşları” Ceren Tek

7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

“Sular Altında Bir Hatıralar Mezarlığı”

Deniz Erişken

8. sınıf, İstanbul, Bahçeşehir Neslin Değişen Sesi Ortaokulu

“Doğanın Dili” Yağızalp Kürşat Çalık

6. sınıf, BİL FEN İzmir Ortaokulu

“Neşe Palamudu” Zeynep Alya Yıldız

7. sınıf, İstanbul, Ata Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Berna Durmaz, Hakan Bıçakçı, Mine Soysal, Yekta Kopan, Dr. Müren Beykan

“Tekerleklerin üstünde yelle yarışıyordu.”

Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Sen (!)” Arden Zeyfiyan

8. sınıf, İstanbul, Özel Yeşilköy Ermeni Ortaokulu

“Ayakkabısızlar” Berrin Kara

8. sınıf, TED Şanlıurfa Koleji

“Uçurtma” Güneş Altunel

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

“91. Gün” İpek Naz Çil

6. sınıf, Aydın, Efeler, Mustafa Kiriş Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Osman Şahin, Ahmet Büke, Görkem Yeltan, Gülsevin Kırıl, Dr. Müren Beykan

“Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun.”

Zeynep Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak, Memo* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Uzaynet” Ali Utku Çakır

6. sınıf, İzmir, Bahçeşehir Koleji Bornova Ortaokulu

“Uzayı Kim Taşıyor?” Azra İrkilata

7. sınıf, Isparta, Şehit Polis Mehmet Karacatilki Bilim ve Sanat Merkezi

“Çocuksu Hasret” Duru Aydın

8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

“Akıl Hastanesi” Fulya Er

7. sınıf, Kırklareli, Pehlivan köyü, Atatürk Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Burcu Aktaş, Murat Özyaşar, Ömer Açık, Sibel K. Türker, Dr. Müren Beykan

BAŞVURU

gunisigikitapligi.com'daki **Başvuru Formu, KVKK izin belgeleri ve Muvafakat Belgesi** eksiksiz doldurularak öyküyle birlikte yollanmalı. Bu, başvurunun sonlanması için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikitapligi.com

Posta Günışığı Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Fulya Mah. Büyükdere Cad. Akabe İş Merkezi
78/1 Şişli 34394 İstanbul

Yarışmaya katılım ücretsizdir, gönüllülük esasına dayalıdır.

ÖDÜL TÖRENİ

Ödüle değer görülen gençler, her yıl düzenlenen **Eğitimde Edebiyat Semineri**'ndeki törende ödülleri, usta edebiyatçıların elinden alıyor. Törene İstanbul dışından katılacak öğrencilerle, velileri ve öğretmenleri, Günışığı Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanıyor. Salgın, afet vb. gibi beklenmedik durumlarda tören, çevrimiçi olarak düzenlenir.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması için eğitimciye notlar

- Yarışmaya yalnızca **6, 7, 8. sınıf** öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar katılamaz.
- Öykü, **Türkçe** dilinde yazılmalıdır.
- Öykü yazma sürecinin gençlerin kişisel gelişimine katkısı önemsendiğinden, yarışmada **derecelendirme** yapılmamaktadır.
- Yarışmanın teşvik edici ve cesaretlendirici yanı kadar, öykü **yazma deneyimini ve coşkusunu** her gencin yaşaması ayrıca anlamlıdır.
- Gençleri öykü yazmaya heveslendirmek, edebiyat heyecanlarına **eşlik etmek** değerlidir.
- Ödül almayan 6 ve 7. sınıf öğrencileri sonraki yıl yarışmaya **tekrar** katılabilir.
- Türkçe'nin yanı sıra **farklı branş öğretmenleri** de öğrencilerini yarışmaya katılım için destekleyebilirler.
- Yazılan tüm öykülerin, okul yönetimi ya da öğretmenler tarafından herhangi bir eleme yapılmadan gönderilmesi beklenir.
- Gençlerin, büyüklerinden **yardım almadan**, kendi özgün öykülerini oluşturması, değerlendirmede aranan önemli bir ölçüttür.
- Tema cümlesi, yönlendirici bir **kılavuz** niteliğindedir. Öyküde yer alması zorunlu değildir.

GEÇMİŞTEN KARELER

Öğretmenler ve kütüphaneciler için
kitaplarımızın etkinlik dosyaları

gunisigi **YOU**.com

Yaratıcı Okuma Uygulamaları
Veritabanı • Günışığı Kitaplığı

Kitaplarımızı okuyan öğrenciler için, her kitaba özel tartışma noktalarını ve yaratıcı etkinlikleri örnekleyen veritabanındaki tüm çalışmalar, sınıf içinde de çevrimiçinde de yapılabilir. Önerilen etkinlikleri, öğrencilerin ve okulun koşullarına kolayca uyarlamak, arama seçenekleri sayesinde istenen sınıflara, etkinlik türlerine ya da temalara hızlı erişmek mümkün.

Özellikle tartışma noktaları ve bazı yaratıcı çalışmalar, aile içi ortak okumalar sonrasında evde de uygulanabilir.

Keçi
İNADINA EDEBİYAT

keciedebiyat.com

Kitap dünyamızın ve
edebiyatın güncel arşivi!

Seminer ve konferanslarımızın içeriğinin yer aldığı dijital yayıncımız Keçi, özgün bir başvuru kaynağı.

CUMHURİYETİMİZ
100 YAŞINDA ♥